número 48

el pèsol negre

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

juny - juliol - agost · 2010 II època 5.000 exemplars

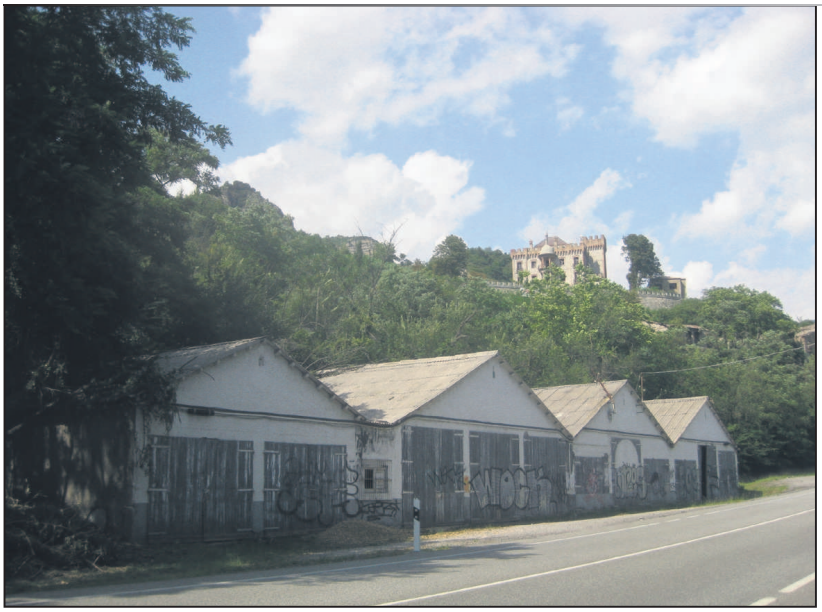

Cercs en el punt de mira d'una multinacional

La polèmica multinacional índia Jindal (petroli, gas, metall, ciment, etc.) preveu instal·lar-se a Cercs. Per tal que Jindal faci una de les seves plantes de distribució del sud d'Europa a Cercs l'Ajuntament no només li cedeix els terrenys a 50 anys sinó que també li urbanitza els terrenys. Cal saber què és Jindal. Jindal és una multinacional explotadora que practica el neocolonialisme a països com Bolívia o a la República Democràtica del Congo. A més, estem fartes de veure com s'instal·len a casa nostra empreses amb cessió o donació de terrenys o, fins i tot, urbanització perquè l'empresa un cop hagi tret el benefici del treball dels treballadors es venguin les instal·lacions donades i fotin el camp sense més. > 7

L'administració paga milions per la contaminació d'Iberpotash

L'Agència Catalana de l'Aigua inverteix milions d'euros per pal·liar la contaminació salina que produeix la multinacional israeliana Iberpotash SA. Aquesta i altres inversions de diners públics per solucionar els greus problemes de salut que provoca Iberpotash són justificats per l'administració pels llocs de feina que dóna l'empresa. > 3

S'inicíen les obres de la C-37 malgrat el greu impacte ecològic que provocaran

Han començat les obres de la C-37 al seu pas per Manresa, l'anomenat eix Diagonal (Vilanova i la Geltrú-Igualada-Manresa). Unes obres amb un molt important impacte ecològic que malgrat les protestes està tirant endavant. > 5

BERGA

Memòria històrica popular

Torna la Marxa-Homenatge als Maquis i ja en van tretze. Enguany a Berga es va fer una marxa d'uns vuitanta quilòmetres que resseguia els passos dels maquis, de Mas Tartàs (Palau de Cerdanya, França) a Santa Eugínia (Berga). D'altra banda, la lluita per canviar els noms dels carrers continua. > 8, 9 i 10

BERGA-BARCELONA

El 7 d'octubre a les 19 h a Urquinaona

La Generalitat de Catalunya respon la «carta oberta» de Joan Busquets. Afirmen que la llei no reconeix prou la tasca dels maquis però que no preveuen cap mesura indemnitzatòria. Sigui com sigui el Joan i les companyes del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de moment han convocat una concentració a Barcelona pel 7 d'octubre. > 9

ARREU

L'Alfonso segueix lluitant per la llibertat

El company Alfonso ens explica en primera persona la seva situació a Brians 2. La seva moral segueix ferma i cal que tothom conegui la seva lluita i el que passa dins les presons. > 4

Destrueixen un camp de transgènics

El passat mes de juliol va ser destruït un camp de transgèncis al Baix Empordà. Els mitjans van informar, o en aquest cas desinformar, dient que no es tractava d'un camp de transgèncis. Tot plegat per evitar afrontar el debat sobre aquesta qüestió que afecta de ple la nostra salut i el nostre futur. > 18

DOSSIER CENTRAL

Editorial

Amb el ventilador a tot drap, les katiuskes —avui normalitzades com botes d'aigua— posades, entre crits, rialles, baralles i retrets, el maquetador i una servidora hem acabat de donar forma a totes les aportacions que han fet possible aquet número 48 del *pèsol negre*. Un número 48 que arriba més tard del compte i que inclou les vacances pagades: ja que correspon al juny i juliol i hem decidit afegir l'agost, gratis i per la patilla. Aquest és un número força variat on hi ha més reflexió del que és habitual respecte l'actualitat i la investigació que ha minvat; no tornarà a passar.

Aprofito la ressaca descomunal del maquetador (va anar a la festa dels piteus) i el fet que ningú hagi fet l'editorial, per fer-vos quatre cèntims del contingut d'aquest estiuenc, i no per això menys meravellós, pèsol negre.

Han començat les obres de la C-37 al seu pas per Manresa, l'anomenat eix Diagonal (Vilanova i la Geltrú-Igualada-Manresa). Unes obres amb un molt important impacte ecològic que són una mostra més de la impunitat amb la qual ens destrossen el territori on vivim i sinó demaneu-lil a Iberpotash S. A, que d'emmerdar-nos en saben una estona. També sabreu com segueix la lluita contra el Tren d'Alta Velocitat (TAV). Però la destrucció no és sempre negativa: si llegiu atentament, entre mojito i mojito, podreu assabentar-vos de com a principis de juliol un grup de persones, cap a la banda de Girona, van destruir un camp de transgènics. I és que si no ens preocupem per allò que mengem acabarem malament, deixant que facin diners a costa de la nostra llibertat i la nostra salut. Llegiu l'apartat «autogestiona't contra el poder» i prendreu consciència de com la medicina barrejada amb l'economia de mercat dóna una cosa que prioritza el benefici econòmic davant els nostres dolors. Com el dolor que dóna veure com les multinacionals com Jindal, que potser s'intal·la a Cercs, es dediquen a fer diners a costa de l'explotació humana i natural del planeta. Però a qui li importa? Doncs a nosaltres sí.

Descanseu si podeu, perquè entre estelades i estanqueres hem quedats empatxats. La roja i les manifestacions preelectorals ens han deixat una mica rebotits, també llegireu alguna cosa sobre el tema. I es que la política és «lo peor». Què són uns xorissos: ja ho sabíem, uns addictes al poder: també, però a sobre ara es dediquen a preparar les eleccions amb el tema de la immigració. Els polítics es dediquen a la burca, com si els importés la dignitat de la dona..., però millor que llegiu la secció antipatriarcal.

Una idea molt bona per fer diners les associacions i deixar de fer de lamentables comissions de festa, tal com es criticava al número 47: l'objecció fiscal que fa la Plataforma Bages Aturem la Guerra; prenguem nota.

També podeu llegir la nosa que fan els exmaquis que tenen la barra d'estar encara vius, fent nosa als polítics progres que pobrets no volen quedar malament amb els franquistes (deu ser que són parents), però per sort hi ha gent que encara lluita; llegiu sinó els articles sobre maquis, carrers i memòria històrica. I parlant de lluites, podeu seguir la que porta el company Alfonso, empresonat per defensar-se dels Mossos d'Esquadra. Una abraçada ben forta des d'aquí.

I bé, per acabar, recordeu que si aneu a la platja no podeu deixar de dur el radiocasset amb reproductor de CD per posar *13 veces tarde* de Manolitos Band a tot drap i és que som i serem: domingueros! Pels que a més llegiu podeu endur-vos *IB6123*, un bon llibre també ressenyat en aquest número. I per acabar feu cas de les paraules del Lucio, entrevistat a la contraportada: «Sin lucha no vamos a ningún sitio».

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT: c/ del Balç 4 baixos esquerra. Apt. 16, 08600 Berga. www.berguedallibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS: c/del Balç 4 baixos dreta. Apt. 16, 08600 Berga. Tel i fax: 938216747. cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c/ del Balç 4 baixos. Tel. 938 216 747. cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT: c/ Clos 5, 1r, 08650 Sallent. Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361. sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

Manresa

CGT: c/Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559. flcgt@manre.e.telefonica.net www.cgtbarcelona.org/cgtmanresa

CNT-AIT/CSO VALLDAURA: c/ Jorbetes 15, 08241 Manresa. cnt_ait_manresa@hotmail.com www.cnt.es/manresa

CSO LA TREMENDA: c/ Hospital 24-26, 08241 Manresa columnaclitoriana@hotmail.com

ZTA BANZAI: c/ de la Mel 21, 08241 Manresa.

Sumari

Pàgina 3 (actualitat Sallent):
_L'ACA s'ha gastat més de 370 milions d'euros per reparar la contaminació d'Iberpotash SA.

Pàgina 4:
_Les cadenes es tornen invisibles, però segueixen tant presents com abans.
_Des del cor de la bèstia 2.
_Atac a la llibertat d'expressió i a la cultura lliure.

Pàgina 5:
_S'inicien les obres de la C-37 que afectaran el Suanya i la riera de Rajadell.

Pàgina 6:
_Quatre persones encadenades sota terra per aturar les obres del TAV.
_Entrebancs al «Parc de la Natura» que vol fer l'amo del Càmping Berga.
_Comunicat de LaDistri.

Pàgina 7 (actualitat Cercs):
_Cercs: de multinacionals índies i polítics servils.

Pàgina 8 (actualitat Berga):
_Seguim amb els noms dels carrers.
_Acció cartell de Patum.

Pàgina 9 (actualitat Berga):
_Seguim els passos dels maquis.
_La direcció General de Memòria Democràtica respon la carta oberta de Joan Busquets.

Pàgina 10:
_El Estado español mantiene en vigor la Ley de Amnístia para tapar los crímenes del franquismo.
_El ejército español.

Pàgina 11-14 (Dossier central):
_Boicot Preventiu.

Pàgina 15:
_El mundo al revés.

Pàgina 16:
_Matar al amor contruyendo un nuevo amor.

Pàgina 17 (internacional):
_Electoralisme, racisme i androcentrisme.

Pàgina 18 (salut):
_Destruït un camp de transgènics al Baix Empordà.

Pàgina 19 (autogestiona't...):
_Protegeix-te dels que fan de la salut un negoci.

Pàgina 20:
_Grup de suport a la zona costa.
_Objecció fiscal.

Pàgina 21:
_Humor.

Pàgina 22:
_Organitzacions anarquistes.

Pàgina 23 (humor, agenda i poesia):
_ Ressenyes.
_ Konvent.0

Pàgina 24 (entrevista):
_Lucio Urtubia.

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Com a col·lectiu només assumim, a grans trets, l'editorial. La resta de textos són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 10 d'agost de 2010.

En aquest número hi ha participat: Alfonso, Barrikada, Boicot preventiu, Censurat, Columna Clitoriana, Cruasant, Cultura Obrera, Eulalia, GAZC, Jacob, Joan Busquets, Konvent.0, LaDistri, L'espurna, Maria Blanquer, Panotxa, Pantera, PBAG, Pep i tu, POP, Quechua, Roger, Seres sin luz, Talp, Roger, Vall d'Aran, Vargarquista.

www.berguedallibertari.org/pesolnou

On trobaràs tots els números en PDF, debats i altres informacions.

Contacta amb nosaltres:
pesolnegre@berguedallibertari.org

L'ACA s'ha gastat més de 370 milions d'euros per reparar la contaminació d'Iberpotash SA

L'espurna

Manresa, juny de 2010

Una inversió inicial superior a 370 milions d'euros és el que l'Agència Catalana d'Aigües (ACA) ha destinat per reparar contaminació salina procedent dels runams salins de l'empresa minera Iberpotash S. A. Aquesta dada s'ha fet pública per mitjà d'una carta de l'ACA rebuda per, el passat mes de maig, la Plataforma Prou Sal! de Sallent en resposta a la demanda sobre la despesa pública per a la reducció de l'impacte ambiental dels runams salins. La carta especifica que l'ACA en els darrers anys ha dut a terme 9 actuacions per minimitzar la incidència dels runams salins de la comarca del Bages i la millora de la qualitat de les aigües superficials i subterrànies de la conca del riu Llobregat.

Aquesta inversió inicial pot ser augmentada, ja que algunes d'aquestes actuacions encara no estan finalitzades. En concret són les actuacions sobre l'eliminació de la contaminació salina del runam salí inactiu de Vilafruns valorat inicialment en 7,5 milions d'euros —aquesta actuació ha de finalitzar al juliol de 2010—, l'actuació de millora del col·lector de salmorres en el seu segon tram de Cardona-Balsareny – Abrera amb un pressupost previst de 117 milions d'euros o l'actuació de la potabilitzadora de Sallent, Avinyó, Artés i Calders amb un pressupost de 5,4 milions d'euros.

Pel que fa a les actuacions amb més despesa pública gastada són les obres de millora de la capacitat del col·lector general de salmorres —des del primer tram Abrera— Depuradora del Prat de Llobregat fins la segona fase de Cardona - Balsareny - Abrera amb una inversió inicial de 179 milions d'euros i les millores de les dessaladores d'Abrera i de Sant Joan Despí amb una inversió total de 122,7 milions d'euros.

Els trihalometans i els runams salins

Aquestes últimes millores van consistir en incorporar dessaladores a les potabilitzadores i es van posar en marxa l'any 2009. Aquestes mesures, segurament, van ser motivades per l'esclat mediàtic, a finals de 2007, dels estudis de l'Agència de Salut Pública de Barcelona sobre la presència de trihalometans en l'aigua de boca que arribava a l'àrea metropolitana de Barcelona. Aquestes actuacions de millora, pagades amb diner públic, van consistir en implantar la tecnologia de l'electrodiàlisi reversible que elimina el contingut en sals per evitar la formació dels esmentats trihalometans.

Muntanya de sal de Sallent a tocar del canal d'aigua

Segons dades extretes de la Plataforma

De totes les actuacions esmentades en la carta de l'ACA, només en una hi intervé l'empresa Iberpotash

Montsalat, els trihalometans (THM's) són compostos orgànics derivats del metà amb tres àtoms de clor, brom o iode substituint àtoms d'hidrogen. El més conegut és el cloroform, amb tres àtoms de clor, però n'hi ha d'altres com el bromoform o el bromodiclorometà. Els THM's són reconeguts com a cancerígens i més encara els que contenen brom. L'aigua del riu Llobregat superava sistemàticament el límit de salinitat 250 mg Cl/L establert a les aigües destinades a potabilització. Aquest fet, juntament amb el procés de la planta i el contingut de la matèria orgànica feia que es produïssin els trihalometans a les plantes potabilitzadores.

Així doncs, els trihalometans es produïen perquè l'aigua del riu Llobregat és molt salina a causa, no de la mateixa composició mineral, sinó de la contaminació de la indústria minera del Bages.

Cal recordar que enmig d'aquella polèmica les institucions van intentar amagar la procedència de la contaminació salina de l'aigua del riu Llobregat i no van identificar els runams salins del Bages com a causa principal de la contaminació.

La responsabilitat d'Iberpotash

La multinacional israeliana ICL, la qual integra Iberpotash S. A. és la propietària de bona part de la mineria del Bages i és la multinacional que domini el mercat de la potassa en l'àmbit europeu. Malgrat els seus controls ambientals, aquesta indústria ha estat i és la causant de les diverses contaminacions salines que pateixen les conques del riu Llobregat i Cardener. De totes les actuacions esmentades en la carta de l'ACA, només en una hi intervé l'empresa Iberpotash. Es tracta del conveni de col·laboració, entre l'ACA i Iberpotash, per a la minimització i recollida de surgències salinitzades del runam del Coguló de Sallent. Aquest conveni, que es durà a terme durant tot aquest any, inclou l'estudi del punts reals a tractar i l'execució de les millores amb un total d'inversió de 3,93 milions d'euros amb el cofinançament de les dues parts del 50 %. O sigui, que només ha pagat 1,965 milions d'euros.

Per si no fos prou, l'ACA també ha pagat l'estudi que Iberpotash S. A. ha de portar a terme dins de les autoritzacions ambientals vigents atorgades pel Departament de Medi Ambient i Habitatge, tant per Súria com per Sallent. Aquest estudis van costar 196.040 euros i es van incorporar a les autoritzacions ambientals.

La UPC, imparcial?

L'última actuació portada a terme per l'ACA és el Conveni de col·laboració entre l' A. C. A. i el Departament d'Enginyeria Minera i Recursos Naturals de la UPC per tal d'«exercir un control més exhaustiu de la salinitat en el medi per influència dels runams i en tot l'entorn potencial d'influència de la conca del Llobregat que complementa els controls que efectua l'Agència a través de les seves xarxes de vigilància (mostreig mensual) i de control operatiu (xarxa automàtica de control) al llarg de la conca del Llobregat». Aquest conveni té un import de 107.602 euros i es de desenvolupament anual. Cal recordar que des del 2007 es va crear la càtedra «Iberpotash en mineria sostenible», una iniciativa conjunta de l'empresa Iberpotash S. A. i l'escola Politècnica Superior de Manresa de la UPC. La càtedra està orientada a la «formació, la transferència de resultats de la investigació, l'assessorament i la divulgació científica en l'àmbit de l'enginyeria de mines sostenibles». Paradoxalment, la UPC va fer un estudi sobre l'alternativa de la reintroducció dels runams salins dins de les mines. Aquest estudi va restar en «secret» per les dades que aportava les quals indicaven que la reintroducció és possible fins a un 75 % i no és un mètode tant car o no més car que la despesa pública gastada en la reparació de la contaminació salina o les conseqüències ecològiques irreversibles. Aquest estudi, però, resta a l'ombra i, de moment, no hi ha massa voluntat, ni per part de les administracions ni per la mateixa empresa, per tirar-ho endavant.

La moneda de canvi: el tema laboral

Tal com expressa la Plataforma Prou Sal!: «La nostra administració ha invertit 370 Milions d'euros de diner públic per pal·liar els efectes contaminants de l'activitat industrial privada d'una multinacional israeliana que ens aporta, sent molt generosos uns 900 llocs de treball directes i uns 2000 d'indirectes, però que contamina l'aigua d'uns 4 Milions de ciutadans». I es que l'empresa Iberpotash S. A. sempre s'ha refugiat en el pretext de la gran quantitat de treball que comporta la indústria minera. Aquest argument ha estat l'instrument de pressió per accedir a ampliacions de runam, sense les condicions mediambientals prèvies, a la suavització i endarreriment dels controls de l'administració, a tenir una plantilla adversa a les lluites ecologistes de la comarca contra els runams salins, etc. Tot i així, aquesta moneda de canvi, actualment, resulta poc amenaçadora tenint en compte que Iberpotash S. A. està en mig d'un ERO temporal malgrat totes les concessions atorgades i malgrat els resultats financers de la multinacional, la qual continua obtenint beneficis.

Suma i segueix...

Però el compte de l'ACA no acaba aquí. En el programa de mesures presentat en el Pla de gestió de l'aigua de Catalunya, i en concret en el Pla de les conques internes, en relació amb la reducció de la contaminació salina, l'ACA preveu 6 actuacions amb una inversió de 182,5 milions d'euros, dels quals 129,1 milions d'euros corresponen a l'ACA i els restants 53,4 milions d'euros recauen en altres entitats (empreses, organismes, etc.).

El Pla de Gestió de l'aigua de Catalunya marcarà la planificació de l'aigua per al període 2010-2015 en l'àmbit territorial i s'articula sota els principis de la Directiva Marc de l'Aigua, 2000 60/CE, i del text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya. Aquest Pla estarà en exposició pública fins el 23 de juliol i ja ha rebut algunes al·legacions. La Plataforma Prou Sal! ha presentat unes al·legacions al programa de mesures per la poca concreció de les actuacions en relació amb la reducció dels actuals runams salins i la poca contundència en tractar el problema de la contaminació salina.

Les cadenes es tornen invisibles, però segueixen tant presents com abans

Alfonso
Barcelona, juliol de 2010

Sóc l'Alfonso i us exposaré les novetats de la meva situació.

Després de l'entrada a presó el passat 8 d'abril de 2010, vaig patir com totes les que entren a la presó el període d'incertesa tortuós i humiliant de la classificació. En un primer moment la junta de tractament i la direcció de la presó van proposar el tercer grau, però després d'una inhabitual espera Institucions Penitenciàries em posa el segon grau amb la justificació següent: «Reunint tots els requisits per la classificació en tercer grau se'l classificarà en segon grau pel seu perfil antiautoritari i el seu entorn radicalitzat» castigant així la meva manera de pensar i actuar, per molt que em diguin el contrari.

Per sorpresa meva, degut a la meva excedència pel càrrec sindical que tinc a la CGT el grup de tractament de la presó em va aplicar l'article 100.2 del règim penitenciari, per tal de poder sortir a treballar de dilluns a divendres de 8 h. a 20 h. Aconseguint així unes hores de llibertat.

També per anar solventant les dificultats que em produeixen els viatges d'anada i tornada al centre d'extermini s'ha anat configurant tota una xarxa de solidaritat amb mi, que agraeixo infinitament, sempre estaran en el meu cor. Perquè per mi és

molt important anar complint els seus horaris per desacreditar totes aquestes mesures opressives, humiliants i absurdes que em volen aplicar i que per altra banda els torturadors estan esperant que incompleixi. Qualsevol errada servirà per aplicar-les amb tot el seu pes a sobre meu.

També he recorregut el segon grau a la jutgessa de vigilància penitenciària i que ella decideixi l'aplicació del mateix o el que li demano que és la classificació en tercer grau, ja que això em repercutiria l'apropament a Barcelona i aconseguir la meva llibertat pels caps de setmana.

Gràcies a totes per mostrar d'una o d'altra forma la solidaritat amb mi, que m'arriba en moltes formes i des de diferents canals. MÉS QUE L'ODI A QUI EM TREU LA LLIBERTAT ÉS L'AMOR A QUI ME LA DÓNA I JO AMB VOSALTRES EM SENTO LLIURE.

Des del cor de la bèstia 2

Hola, la meva situació a Brians 2 és una mica... a l'espera. Després que, al maig, la direcció de la presó proposés a Institucions Penitenciàries la meva classificació inicial en tercer grau, que em permetria ser traslladat a un centre obert, on les condicions de vida són una mica diferents que les del penal, i sortir a treballar, així com els caps de setmana. Després de més temps d'espera del normal, em va baixar la resolució del segon grau (l'habitual a les presons, sense sortides de cap tipus); la justificació fou aquesta: "Reunint tots els requisits per a la classificació inicial en tercer grau; serà classificat en segon grau a causa del seu perfil antiautoritari i el seu entorn radicalitzat". Què us sembla?

El grup de tractament de la presó, en veure's desacreditat per Institucions Penitenciàries, m'ha volgut aplicar un article del Règim Penitenciari, el 100.2, que em permetria sortir a treballar. De moment, i mentre no arriba el vistiplau de la jutgessa de Vigilància Penitenciària per a l'aplicació normalitzada d'aquest article, m'estan autoritzant a sortir en el que anomenem "autogovern". Això vol dir que surto de la presó cada dia, de dilluns a divendres, de 8 del matí a 8 del vespre; els matins de 10 a 2 estic a la seu de la CGT de Barcelona realitzant tasques sindicals. Jo sóc treballador de Parcs i Jardins i, actualment, estic en excedència per càrrec sindical, per això, de moment no m'he incorporat al meu lloc de treball habitual.

D'altra banda, el 24 de maig vaig recórrer la classificació en segon grau a la mateixa jutgessa de Vigilància Penitenciària, a la que li demano el tercer grau; de moment, estic a la espera.

Aquesta situació, malgrat ser bona ja que em permet sortir cada dia, també em provoca nerviosisme i angoixa a l'hora de la tornada al centre d'extermini. En l'aplicació d'aquestes mesures, les cadenes es tornen invisibles i qualsevol error justificaria les mesures repressives contra mi, ara i més endavant; és per això que les mostres de suport i una xarxa solidària, que anem consolidant setmana rere setmana, fa que les coses (entrades i sortides de Barcelona) siguin més fàcils.

Portaré molt a dins meu tot aquest suport, tant de col·lectius com de persones individuals, per assolir la meva llibertat ja sigui per hores.
Gràcies a totes.

ALFONS LLIURE. LLIURES TOTES.

Atac a la llibertat d'expressió i a la cultura lliure

La policia municipal de Ciutat desallotja el CSOA el Sitio just abans de la festa de suport al periòdic *Cultura Obrera*

Cultura Obrera
Ciutat de Palma, juliol de 2010

Avui dissabte entre les 19 i les 20 hores la policia municipal de Ciutat ha desallotjat el Centre Social Okupat i Autogestionat el Sitio, de vora el centre comercial del Coll d'en Rabassa (Ciutat), just quan s'estava preparant una festa de suport al periòdic Cultura Obrera.

En un fet poc usual, la policia (Unitat d'Intervenció Immediata) ha intervingut d'horabaixa i just abans de l'activitat. El que ha sobtat a tots els presents. El que ha estranyat més encara a un dels redactors d'aquest periòdic quan s'apropava a l'indret ha estat que al dispositiu policíac que impedia el pas al centre social coneixia que la festa era de suport a un periòdic.

Des de Cultura Obrera entenem aquest desallotjament com un clar atac a la llibertat d'expressió, per dos motius. D'una banda, festes com aquesta són una manera de fer créixer la difusió d'un periòdic independent i que no es troba sota cap interès econòmic; D'altra, en un temps en què l'accés a l'habitatge i als immobles és un impediment, s'ha optat per acabar amb una iniciativa que ha recuperat uns locals que duien anys tancats. Això és més lamentable si miram la manca d'espais disponibles per a la realització d'activitats de caire artístic. A nosaltres no ens ve de nou. Salta a la vista la desídia de l'administració davant dels edificis en degradació i la via en què s'intervé quan se'ls hi dóna un ús alternatiu.

Tot i això, Cultura Obrera ha acabat de sortir al carrer a primers del mes de juliol, complint així sis anys de periodisme crític i independent, i tornarà a sortir al carrer a començament de setembre. Agraïm amb aquestes lletres totes les mostres de solidaritat activa que pugueu mostrar.

S'inicien les obres de la C–37 que afectaran el Suanya i la riera de Rajadell

L'espurna

Manresa, juny de 2010

A finals de juny es van iniciar els treballs previs de desbrossament de la construcció de la C–37 (el futur Eix Diagonal en el seu pas per Manresa) a la zona dels plans del Suanya i al costat de la línia del ferrocarril. Aquesta carretera, juntament amb el futur Eix Ferroviari, en el seu pas per Manresa afectarà a les zones naturals de la Riera de Rajadell i el Suanya.

L'eix Diagonal uneix Vilanova i la Geltrú i Manresa, passant per Igualada. Té una longitud total de 68,3 quilòmetres dels quals 35,6 seran de nova construcció. L'últim tram d'aquest eix s'inicia a l'enllaç de sant Salvador de Guardiola i s'uneix amb l'Eix transversal (C–25), a uns dos quilòmetres de l'enllaç de Sant Joan de Vilatorrada. El traçat escollit per la Generalitat —el més car i no compartit per les entitats ecologistes pel greu impacte ambiental (es proposava l'alternativa Est)— es desplaça cap a l'oest, preveient la construcció de tres viaductes sobre la Riera de Rajadell i la construcció de dos túnels.

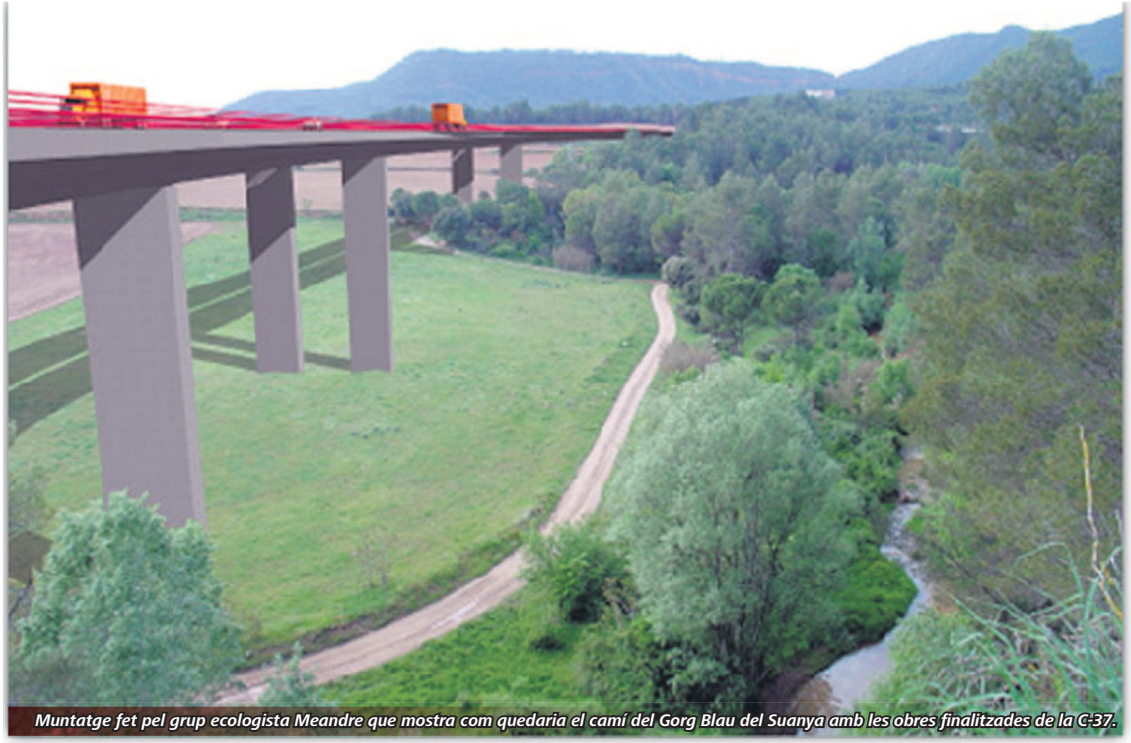

Muntatge fet pel grup ecologista Meandre que mostra com quedaria el camí del Gorg Blau del Suanya amb les obres finalitzades de la C-37.

Aquesta carretera prevista al Pla d'Infraestructures de Catalunya, juntament amb les millores de desdoblament de l'Eix Transversal, malgrat ho justifiquin per accessibilitat i mobilitat entre comarques, servirà per facilitar l'accés del transport de mercaderies cap al nord.

Especial protecció

Segons dades del grup ecologista Meandre, el camí ral que es pot seguir des del bosc de Cal Cuques i la Morera és definitivament una Via Romana, via secundaria que anava des de Vic fins a Manresa i seguía fins Calaf i Prats de Rei. Aquest fet implica que l'empresa constructora de la carretera C–37, Dragados S. A., no pot carregar-se aquest element del patrimoni cultural. Això deixaria també la porta oberta a no provocar danys irreversibles a la riera de Rajadell, ja que aquesta via romana coincideix al llarg d'uns 1000 metres amb l'Itinerari de Natura i Modernisme a l'entorn de la riera de Rajadell.

Meandre també ha demanat que l'1 % (tant per cent de reserva a promocions culturals de les obres públiques) del projecte de Millora General-Nova carretera C–37- Igualada-Manresa-Sant Salvador de Guardiola-Enllaç amb la C–25, s'invertís en l'execució i promoció dels itineraris verds del rodal de Manresa i, en especial, en els itineraris de l'entorn del Suanya i Riera de Rajadell, que quedarien especialment afectats.

Al·legacions al projecte

L'any 2006, des del nom «Plataforma Fem-ho bé», es van ficar al·legacions al projecte d'enllaç de Sant Salvador-Manresa. L'any 2007, el grup ecologista Meandre (un renombrament de la Plataforma), va posar al·legacions al Pla Territorial Parcial de les Comarques Centrals i a l'estudi informatiu del Projecte de Millora de l'últim traçat de la C–37. Després de presentar una proposta alternativa al traçat, l'any 2008 Meandre torna a al·legar l'avantporjecte triat. Després de no rebre resposta, Meandre recorre al Síndic de Greuges el juliol de 2008. Ni Meandre ni cap altra entitat conjunta no van obtenir resposta. Altres associacions i entitats també han presentat al·legacions al projecte de traçat. És el cas de l'Associació de veïns/es de Salellas, on part d'aquestes es veuen afectades per les expropiacions arran d'aquesta obra.

A principis de maig, el grup ecologista Meandre, juntament amb altres entitats, va expressar la seva voluntat de formar part d'una Comissió Mixta de Seguiment de l'obra i accedir al projecte i a l'estudi d'impacte ambiental. La finalitat és poder fer un seguiment de les obres i especialment del «descomunal viaducte» que travessarà les zones naturals de la Riera de Rajadell, els Plans del Suanya i de Maria, i els camins d'aquest entorn. Com ja s'ha comentat anteriorment, el projecte escollit per la Generalitat, va ser el més car i el més tècnic, cosa que provoca que hi hagi moltes més dificultats a l'hora de complir les mesures mediambientals. Segons l'entitat ecologista el que es preveu ara és que en l'actual marc de crisi econòmica faci que hi hagi una rebaixa a l'hora d'executar el projecte. En aquest sentit, Meandre ha proposat formar una Comissió de seguiment amb la implicació del consistori manresà.

Protestes contra l'Eix Diagonal

Tot i que a Manresa hi ha hagut petites mobilitzacions contra el projecte de l'Eix Diagonal, a la resta de poblacions afectades pel projecte de l'Eix Diagonal també hi va haver mobilitzacions. L'Eix Diagonal ha estat una obra molt polèmica per la complexitat tècnica i l'impacte ambiental que comporta. A l'extrem sud de l'Eix, la polèmica se centrava en el túnel que calia construir sota el turó de Montgròs entre Canyelles i Sant Pere de Ribes. Col·lectius i grups ecologistes com Bocs Verd o la Plataforma per un Montgròs viu! van dur a terme diverses mobilitzacions i van presentar al·legacions al projecte per considerar-lo un «foment al trànsit privat i la imposició de noves barreres al territori». Tot i així, el mes de març d'enguany es va iniciar la perforació del túnel de Montgròs i el més d'abril ja s'hi feien les voladures.

L'Eix Diagonal estarà enllestit a mig any 2013. Quan aquest entri en funcionament, l'empresa concessionària començarà a cobrar un cànon de 0,071€ per vehicle i quilòmetre al llarg de 33 anys.

Quatre persones encadenades sota terra per aturar les obres del TAV

Talp

Manresa, juliol de 2010

El passat 1 de juliol, com a acte de denúncia contra les obres del TAV, 4 persones es van encadenar a uns bidons de formigó dins una cova que està a les mines d'Itsasondo a pocs metres de l'eix del traçat ferroviari i nucli de les voladures que es porten a terme. L'objectiu era parar les voladures i per tant les obres que s'estan duent a terme per permetre el traçat del Tren d'Alta Velocitat. Han estat cinc dies lligats als bidons sense poder-se moure, cobertes d'humitat, i el pitjor: no van parar les explosions posant en perill les seves vides. Al cap de cinc dies es van presentar als llocs dels fets cinc patrulles de l'Ertaintza per procedir al desallotjament. Al cap d'algunes hores les van portar a la comisaria de Beasain, van estar detingudes fins a la matinada del dimarts. Les acusacions que els hi cauen a sobre són: desobediència greu, danys, resistència i desordres públics.

Durant els cinc dies que va durar l'acció hi va haver una acampada permanent al poble d'Itsasondo per poder mostrar suport a les activistes. Dins el context de la lluita contra les obres del TAV s'han anat repetint diferents accions: talls de les vies dels trens (s'han fet tres talls, en una de les ocasions el maquinista no va frenar, posant en greu perill la vida de les persones que estaven reivindicativament assegudes a les vies). Al quart dia de l'acció es va fer una manifestació pels carrers d'Ordizia per expressar la solidaritat amb l'acció, evidenciant la discomformitat amb el projecte del TAV, tot i animant a la gent a sumar-se a la lluita.

Moltes i variades estan sent les formes d'oposició a l'avenç de les obres del TAV: a Zornotza s'ha okupat una masia «Leginetxe» molt a prop d'un altre punt d'obres. El dia 6 a la tarda gent del «barri okupat van fer una assentada a la carretera per evitar que un camió sortís de la zona d'obres, aquest ja anava escoltat per segurates que a l'en veure l'assentada van avisar reforços. El conductor del camió estava fora de si i va mostrar una actitud molt violenta en tot moment. El va amenaçar agafant-los pel coll, va pujar al camió amenaçant-los: «os movéis o os muevo yo» i va posar en marxa el camió, de nou posant en perill la vida de les persones.

A continuació reproduïm el comunicat que ens han fet arribar la gent de l'Assemblea contra el TAV al tercer dia de l'acció (3 de juliol).

«La societat ha donat una resposta contundent a la imposició del Tren d'Alta Velocitat. Som molts i moltes els i les que hem mostrat el nostre rebuig al TAV. A la manifestació d'Hendaya ens vam ajuntar més de 15.000 persones, les respostes de les consultes populars han sigut molt clares i s'han fet un bon munt d'aparicions públiques i d'accions. El poder, però, no escolta la veu del poble i la situació es torna més i més dura. La desobediència civil i l'acció directa són les úniques eines que ens queden, i es per això que quatre activistes han pres la decisió de fer aquesta acció, posant les seves vides en perill.

Ja fa tres dies que quatre activistes van entrar en una mina a Itsasonso (Gipúscoa). Van entrar a una cova dins de la mina i es van encadenar allà, sense cap possibilitat de sortir per elles mateixes. Tot i que aquesta situació es va fer pública des del mateix moment en el qual l'acció va començar, les institucions responsables (Eusko Trenbide Sarea-Red Ferroviaria Vasca i el Govern Basc) no han pres cap mesura ni han engegat cap dispositiu per treure les activistes. Això posa la seva vida en perill, i a més a més, les explosions a les mines i les obres no s'han aturat, fent la situació encara més perillosa.

Com l'Ertzaintza no ha fet cap recerca, nosaltres hem posat en marxa la nostra pròpia recerca avui i hem pogut comunicar-nos amb la gent que hi ha dintre de la mina. Hem pogut així saber la seva posició exacta (L'índex 4 del tram Ordizia-Itsasondo) i la seva situació: Si no els treuen en breu no podran sortir sense patir danys greus per la seva salut.

En conseqüència direm que ens trobem en una situació doblement greu. Per una banda les obres i les explosions a les mines no s'han aturat, i per altra banda les institucions públiques estan actuant amb total negligència.

Com és possible que en aquests temps en els qui tothom parla del «dret a la vida» els poders públics mostren total menyspreu per la vida d'aquestes quatre persones? Com pot ser que aquests que parlen de «la veu del poble» continuïn amb el projecte del TAV, tot i que aquest poble ha fet publica de moltes maneres diferents la seva posició contraria a la seva construcció?

És per això que fem una crida a participar en la manifestació que sortirà demà a les cinc de la tarda des de la plaça d'Ordizia, així com a mostrar el vostre suport als i les activistes que estan participant en l'acció, passant-vos per la zona de suport permanent a la plaça d'Itsasondo».

Pròximament, del 27 de juliol a l'1 d'agost, es farà la quinzena acampada anual que organitza l'Assemblea contra el TAV (AHT-ren Aurkako Asamblada). Cada any, des d'en fa 15, es fa en un territori diferent afectat per les obres del traçat ferroviari, enguany es realitzarà a la població d'Antzuola, a prop de Bergara. I quan estem ja tancant l'edició d'aquest pèsol s'està començant a dur a terme la primera «Acampada de resistències, trobada antiindustrial» que es duu a terme del 6 al 12 de juliol a Viladasens (Girona). La nostra enviada especial ja està allà per fer-vos una boníssima crònica al proper número.

Entrebancs al «Parc de la Natura» que vol fer l'amo del Camping Berga

Pep i Tu

Berga, juliol de 2010

La darrera setmana de juliol podíem llegir al Berguedà actual número 138 que un jutjat ha aturat el pla urbanístic de Berga que afectava al futur «parc de la natura» que planteja fer el senyor Barniol. Sobre el senyor Barniol, el Camping Berga (Mas d'en Bosch SA), Berga Resort, el «Parc de la Natura» i tota la pesca podeu llegir un ampli article al pèsol negre número 41, el que correspon al febrer i març de 2009. L'esmentat article s'aproxima a tot aquest entramat empresarial que amb l'ajuda de l'administració enriqueix particulars i destrueix el medi a costa de totes nosaltres.

Bé doncs, el passat mes de juliol vam saber que un tribunal va fallar a favor del propietari dels terrenys Jaume Argerich i considera que el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Berga (POUM) no justifica suficientment el macroprojecte turístic anomenat «Parc de la Natura» que el desgraciadament conegut senyor Joan Barniol vol tirar endavant amb l'habitual complicitat dels organismes públics. A més el tribunal contenciós administratiu també assenyala que manca un estudi d'ambientalització específic per al parc. D'aquesta manera la part del POUM que fa referència en aquesta zona de Mas d'en Bosch ha quedat anulat.

Evidentment, tot es redueix a diners. Al propietari els arguments conservadors de la natura o d'apostar per un desenvolupament social i natural just se li enrefot i tal com ha declarat el seu advocat Climent Fernàndez (dels Fernàndez de Berga amb una tradició democràtica que fa cagar) el propietari Jaume Argerich no vol ser expropiat i pagat a preu rústic, ja que després Joan Barniol en treurà molt més.

Juli Gendrau, l'alcalde de Berga, ja ha anunciat que estan valorant presentar un recurs de cassació al tribunal per tal d'esmenar tot el que mancava al POUM i al projecte. De fet, Gendrau diu que no vol que el parc s'endarrereixi i afirma que no renuncien de cap manera a la seva construcció. De fet els polítics locals ja estan treballant en les esmenes. Segons Barniol els terrenys passaran a ser del municipi i faran un concurs públic per veure qui construeix i explota el parc (o sigui provablement Barniol o família).

Algú pot pensar que la «justícia» ha aturat la injustícia que s'anava a produïr amb la construcció del «Parc de la Natura». No, no és això. És que empresaris i polítics locals ténen una cosa en comú: són més rucs que una sola de sabata, són ineptes i no fan les coses bé. Ni tant sols les fan d'acord amb les seves pròpies lleis. Simplement això. Després, l'amor als diners i a tot allò què no és seu els acaba d'unir als grans propietaris; tot plegat això sembla *Dallas*.

Diuen que aquest projecte turístic (d'uns 25 milions d'euros d'inversió) crearà 100 llocs de treball directes i 400 d'indirectes. Més enllà de l'exageració en les xifres que són purament propagandístiques, cal parlar del tipus de feina que creen aquest projectes i a quin preu. Us en faig un resum: fregar plats per quatre durus a costa d'hipotecar el futur natural i social de la comarca. Ah! I això si us paguen, ja que s'han donat casos de gent que encara espera cobrar feines fetes al Barniol. Un futur ben fotut. Apa, bon estiu.

Comunicat de la Distri

LaDistri

Manresa, maig de 2010

LaDistri va obrir les seves portes ara ja fa gairebé dos anys, principis de juny del 2008, en un dels baixos de la vivenda okupada de les Bigues, al carrer Puigterrà de Dalt de Manresa, des de llavors ha volgut ser un espai per a la distribució i la difusió del pensament i la pràctica antiautoritària, ja fos en material textual (llibres, fanzines, publicacions periòdiques gratuïtes, etc.) visual, amb alguna que altre projecció, i oral, amb presentacions de llibres o d'experiències de campanyes i reivindicacions diverses.

LaDistri ha abaixat temporalment la persiana per agafar aire fresc i renovar-se, segurament que canviarà d'ubicació i que intentarà augmentar la seva difusió i presència al carrer. Esperem poder-vos informar ben aviat i presentar-vos el nou projecte.

Cercs: de multinacionals índies i polítics servils

Després de dos anys d'espera sembla que encara no està clar si la multinacional índia Jindal s'acabarà instal·lant a Cercs. Per si al final es decideixen els poders polítics ja els hi ha ofert més de 20.000 metres quadrats de sòl gratuït i el compromís d'urbanitzar tota la zona on aniria la planta. Submissió i servilisme cap a una multinacional més, una de tantes acusada de saqueig de matèries primeres als països més pobres.

Barrikada

Berga, agost de 2010

La submissió de la política a l'economia i als seus gestors internacionals (empreses transnacionals, FMI, BM…) en un món globalitzat no és res nou. Però és ara amb l'anomenada crisis mundial que aquesta submissió es fa encara més evident. No són poques les mesures que amb l'excusa de la crisi estan imposant els organismes econòmics internacionals a governs europeus com per exemple Grècia o el mateix estat espanyol. Els mateixos causants de la crisi pretenen fer-la servir per precaritzar encara més la vida dels treballadors i treballadores. Està clar que els que més tenen, els mateixos que ens han portat a la crisi, no pretenen deixar de guanyar diners, a costa sempre del treball de la resta de mortals. Els governs, europeus i d'arreu del món cedeixen sense problemes i introdueixen els canvis polítics i econòmics que els demanen aquests organismes. Les mateixes institucions que financen guerres per recursos naturals, espolien matèries primeres del "tercer món" i exploten arreu per tal que els verdaders amos del món segueixin enriquint-se sense parar. Tot plegat amb la complicitat de la majoria de població. Les democràcies doncs, com ja assenyalaven els anarquistes de principis de segle són les dictadures del capital i el canvi social per la via institucional és impossible.

Aquesta submissió la podem veure també a la nostra comarca. Un exemple n'és el cas de Tyco electronics, empresa que es va instal·lar al polígon industrial de La Valldan amb la cessió dels terrenys per part de l'ajuntament i que va acabar per tancar, fent fora a totes les treballadores i venent-se els terrenys que l'ajuntament de Berga li havia regalat. La mà d'obra dels països més pobres sempre és més barata.
Sembla ser que els polítics de Cercs també estan disposats a fer el que calgui perquè aquesta vegada sigui una multinacional índia la que vagi a espetegar al seu municipi. I és que està clar, si els polítics ens volen vendre que han creat llocs de treball (normalment precaris) necessiten inversions, i per atraure-les cal cedir a les exigències d'aquestes empreses.

El 30 d'abril de 2008 el govern de Cercs firmava un conveni amb representants de l'empresa Jindal i el 14 de juliol següent l'Ajuntament de Cercs es comprometia a oferir 20.000 metres quadrats de sòl industrial gratuït per un període de 50 anys.

Jindal és una de les tres companyies més importants del sector del metall a l'Índia i es compromet a construir el seu centre de serveis pel sud d'Europa, a Cercs. Es crearien un total d'entre 24 i 30 llocs de treball i l'activitat productiva s'hauria d'haver iniciat dos anys després de la firma de l'acord. L'empresa per la seva banda es comprometria a invertir inicialment més de 28 milions d'euros. Segons informa Regió 7, els terrenys en què el consistori preveu la instal·lació de l'empresa són situats a la zona de l'antiga mina de la Consolació, entre la Torre del Compte de Fígols i les carreteres C-16 i de Sant Corneli.

Tot i que Jindal va signar en el concert amb l'Ajuntament que seria ella qui es faria càrrec de les despeses d'urbanització dels terrenys on instal·laria la planta el desembre l'ajuntament de Cercs es va garantir un ajut del ministeri d'indústria per valor de 960.000 euros per urbanitzar el futur polígon industrial de la Consolació. També l'Ajuntament va demanar al seu moment un ajut de 600.000 euros a Miner i 400.000 més a Feder per fer possible el polígon industrial.

Trist es veure com els politics de la comarca es rendeixen a les demandes de multinacionals culpables d'espoli i d'explotació arreu

Avui dia però no està del tot clara la intenció de Jindal d'establir-se a Cercs , ja han passat els dos anys en els quals l'empresa s'hauria d'haver instal·lat.
El conseller Josep Huguet, d'Innovació, Universitats i Empresa, va viatjar a Nova Dheli el febrer passat per consolidar-ne la inversió. En aquesta ocasió l'empresa va manifestar que "es mantenia l'interés però que el procés d'implantació podria ser més lent per la crisi".

Què és Jindal Steel and Power?

Jindal Steel and Power Limited és l'empresa privada d'acer més important de l'Índia, amb una facturació anual de més de 2,1 bilions de dòlars dels 12 bilions de dòlars que factura el grup Jindal del qual forma part. JSPL treballa en els camps de l'acer, l'energia, les mines, el petroli, el gas i en el terreny de les infraestructures. Aquesta companyia es divideix en d'altres com Jindal Power Ltd, Jindal Petroleum LTD., Jindal Cement i Jindal Steel Bolivia. Present en nombrosos països arreu del món explota petroli de Geòrgia, la mina de ferro més important del món a El Mutún (Bolívia), diamants a la República Democràtica del Congo entre molts d'altres projectes, molts d'ells a la mateixa Índia on hi té mines de ferro, carbó, instal·lacions generadores d'energia, plantes per la manufacturació de ferro esponja amb carbó, plantes de ciment etc.. Pel que fa als guanys en benefici net aquests ascendien a més de 181 millons d'eurus l'any 2007 amb més de 130.000 persones contractades.

Explotació de Jidal al Mutún (Bolívia), bobines produïdes per Jindal i el poble de Cercs.

Jindal expolia els recursos de Bolívia

El 4 de juny de 2006 el mitjà de comunicació econoticiasbolivia.com es feia ressò de la privatització del jaciment de ferro més gran del món sota el sòl bolivià: «Cediendo a la presión de la oligarquía cruceña, el gobierno del presidente Evo Morales entregó por 40 años el yacimiento de hierro del Mutún, el más grande del mundo, a la transnacional índia Jindal Stell, que impuso sus condiciones económicas-financieras». Segons sortia publicat a la mateixa web de la multinacional el 13 de juny del mateix any les condicions d'explotació havien millorat molt per l'empresa. Doncs com denuncia econoticiasbolivia.com en un article titulat "El saqueo de El Mutún: Jindal 90, Bolívia 10":«la transnacional Jindal Stell and Power asegura que sólo pagará el 10 por ciento de las regalías por la explotación del yacimiento más grande de hierro del mundo». L'empresa per la seva part explicava: «en una de de las mayores adquisiciones en el sector minero, Jindal Steel and Power anunció el viernes que ha logrado los derechos para desarrollar 20 mil millones de tonelades de las reservas de hierro de la mina de El Mutún en Bolivia. La companyia invertirà un total de 2,3 mil millones de dólares en un periodo de 10 años para establecer las operaciones de extracción minera y una planta de acero de 1,7 toneladas métricas» i segueix «Inicialmente, el gobierno de Bolivia había demandado una regalía del 54% por la exportaciones de hierro y concentrados. Los ejecutivos de Jindal, sin embargo, lograron reducir esa cifra a 10% en las negociaciones» Durant aquest temps,Jindal no ha complert les seves promeses d'inversió i les obres han estat paralitzades durant més de tres anys, actualment es lidia un conflicte entre l'estat bolivià i l'empresa pel que van firmar ara fa 3 anys i sembla que no s'ha complert.

Jindal cobdícia també els diamants del Congo

El 17 de febrer del 2009 es feia pública una nota en que s'afirmava que l'empresa índia planejava invertir uns 20 milions de dòlars en l'explotació de mines de diamants a la República Democràtica del Congo en els següents 12 mesos. I afirmava que l'empresa ja disposava de la llicència necessària per començar les explotacions.
La República Democràtica del Congo ,situada al cor d'Àfrica, és troba actualment parcialment en conflicte, sobretot a les regions nord orientals de Kivu nord i Kivu sud on es troben les reserves de minerals més importants del país. Allà diversos senyors de la guerra lluiten pel control de zones mineres davant la indiferència d'organismes internacionals i d'empreses mineres occidentals que compren els minerals i els exporten a Europa a través de Rwanda i Uganda. L'explotació de matèries primeres és encara més fàcil en molts països africans on la corrupció està a l'ordre del dia i es rendeixen encara mes fàcilment a les demandes de les empreses multinacionals. L'espoli està servit.

Trist és veure com els polítics de la comarca es rendeixen a les demandes de multinacionals culpables d'espoli i d'explotació arreu. Entitats amb més poder que qualsevol estat i que juguen les seves cartes en el tauler del capitalisme globalitzat, defensades per les seves organitzacions internacionals com el BM i FMI i del poder polític internacional.

Seguim amb els noms dels carrers

Ho hem dit moltes vegades: la ideologia hegemònica d'una societat es pot conèixer fàcilment a partir dels noms dels seus carrers i places. La darrera vegada ho vam explicar al pèsol negre número 46 corresponent al mes de febrer i març de 2010, on vam tractar abastament el tema. Repeteixo l'exemple que posàvem llavors perquè és molt clar: l'avinguda principal de Gironella durant el període republicà va portar el nom de Joaquim Penina veí de la població que fou el primer afusellat a causa de les seves idees anarquistes per la dictadura d'Uriburu a l'Argentina. Ara i des de la transició el nom de la via és Avinguda Catalunya.

Pep i Tu

Berga, juliol de 2010

A Berga, com la majoria de poblacions, els carrers porten noms de capellans, militars, cacics, nobles, intel·lectuals del poder, o burgesos. Tots ells homes d'ordre, i tots ells d'una moral i historial repugnant. Alguns lliurepensadors de Berga des de fa anys que fem visible aquesta situació —amb diversos mitjans— per tal de mostrar el conflicte entre dominants i dominats.

Al febrer de 2005 el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs va iniciar una campanya per tal de dignificar els noms dels carrers de Berga. La qüestió que ja havia estat abordada anys enrere per aquest col·lectiu, aleshores tornava a sortir a la llum arrel que l'Ajuntament de Berga feia pública la intenció de cercar noms per a un nous carrers. Aprofitant el moment es van presentar vint-i-cinc propostes per aquests nous carrers. Ni cas. Els noms triats van ser de gent d'ordre. Un any i mig després, el mes de setembre de 2006, la famosa jornada de protesta contra l'Ordenança de Civisme de Berga començava amb una acció festiva que consistia en canviar els noms dels carrers just amb aquelles propostes del 2005. Al 2007 ja amb el bloc nacionalista al poder (CiU amb el suport puntual però oportú i reiterat de la CUP) els del «centru» vam tornar a presentar la instància on es manifestava entre altres coses que: «estem farts que la cultura que es fa i se subvenciona a Berga sigui rància, autoritària i més propera al carlisme que a la raó il·lustrada». Aquesta instància que tornava a proposar els vint-i-cinc noms del 2005, contenia la novetat de demanar, a més, els següents canvis de noms: la plaça de les Fonts per plaça Josep Bertobillo (miner torturat salvatgement durant tres dies a la caserna de la Guàrdia Civil que hi havia en aquesta plaça, i finalment assassinat a Vilada el novembre de 1949). La plaça Mossèn Josep Armengou per Plaça Josep Vilella (masover de Santa Eugínia igualment assassinat per la Guàrdia Civil després de ser torturat el novembre de 1949) i el carrer de Mossèn Espelt (acusat d'haver abusat de nenes) per carrer de Josep Puertas (miner torturat i assassinat en aplicació de l'anomenada llei de fugues per la Guàrdia Civil el novembre de 1949, juntament amb els anteriors). Aquesta vegada, res de res un altre cop. Dies després els carrers que demanàvem que canviessin de nom apareixien canviats per ciutadanes anònimes, també apareixia pintada la façana de l'excaserna de la Guàrdia Civil on van torturar abans de ser assassinats al 1949 els nostres companys Puertas, Bertobillo i Vilella.

El passat Primer de Maig de 2010 també van aparèixer un munt de carrers amb els noms canviats i sembla que és una pràctica habitual per tal de cridar l'atenció de la vergonya de

Acció en homenatge als companys assassinats al 1949.

personatges que tenim representats als nostres carrers. El mes de juny l'Ajuntament el consistori berguedà donava nom a carrers que encara no en tenien: carre de Mossèn Noves, carrer Colònia Escolar Permanent al carrer del Pavelló de Suècia, carrer de la Justícia al carrer dels nous jutjats i al carrer del telecentre carrer del Programari Lliure (aquest no es correspont amb la ideologia hegemònica).

Tant difícil és? Gens ni mica, però a Berga són més carques i rucs del normal. Uns exemples de la normalitat que seria desitjable són els de Vilanova de Meià o els de Toulouse, on es fa un tímid pas cap a fer justícia —tard però important— sobretot perquè surt de la iniciativa d'entitats. El diumenge 6 de juny a Vilanova de Meià es va inaugurar un carrer dedicat als maquis. El passat 26 de juny a Toulouse li van dedicar un passeig a Francisco Ponzan: Allée Francisco Ponzan Vidal. Resistant anarcho-syndicaliste. Antifranquiste. 1911-1944. A França es van portar malament amb els exiliats, tot i que després aquests van formar part majoritària de la resistència contra els nazis. Tanmanteix, en temes de memòria històrica estan bastant més avançats que aquesta monarquia parlamentaria que ens té anestesiades.

I res, tot segueix igual. Tanmateix, i per sobre dels polítics, nosaltres continuarem exigint noms d'obrers i obreres i de lluitadors socials de la ciutat pels nostres carrers.

Acció cartell Patum (CENSURAT)

Censurat

Berga, maig de 2010

El passat 16 de maig, coincidint amb el veredicte del cartell anunciador de les festes de la Patum 2010, el llarg del carrer major i la plaça de Sant Pere de la capital berguedana, va quedar totalment empaperat d'un cartell protesta en contra les declaracions dutes a terme al diari Regió 7 pel Sr. Jaume Vima (regidor de festes de Patum) en les quals feia esment que el cartell escollit tindria «més presència patumaire per tal que els criteris amb què s'escullen les obres finalistes que després se sotmetran a votació popular siguin més ajustats al contingut de la festa, «i per mirar d'evitar que es triïn treballs que no tenen res a veure amb la Patum», o que no encaixin amb el sentiment que genera el Corpus al carrer».

Així mateix es posa en dubte l'efectivitat del sistema en què s'elegeix el cartell, a més de quin és el criteri utilitzat pel jurat suposadament entès en la matèria: el jurat consta de 7 membres i s'hi mantenen com a fixes el regidor de Patum i el guanyador del concurs de cartells de l'any anterior. Pel que fa als cinc membres restants, fins ara el patronat només en designava un, mentre que els altres quatre que formaven el vessant tècnic (un fotògraf, un pintor, un cartellista i un llicenciat en arts plàstiques o belles arts) eren proposats per les entitats o els gremis vinculats a aquestes arts. A partir d'ara, el patronat escollirà també un d'aquests quatre components, «que igualment serà un especialista en alguna d'aquestes vessants, i tant podrà ser de Berga com de fora», explicava Vima.

Segons els impulsors dels cartells protesta, els quals han fet arribar la valoració de l'acció, de manera anònima a individual.off (agenda electrònica de movimentpunzero), es mostraven totalment satisfets del resultat, especialment per la rapidesa en què s'havien fet desaparèixer els cartells de la població, ja que només s'havien pogut veure fins dilluns a primera hora del matí, donant per suposat el fet que des del Patronat de la Patum o des de l'ajuntament, s'havien sentit eludits.

El plantejament actual de l'elecció del cartell de les festes de patrimoni de la humanitat, ha tingut altres manifestacions en contra a través de declaracions i cartes provinents de diferents ciutadans que a títol individual han fet arribar a alguns mitjans de comunicació i altres punts de la xarxa d'Internet.

Seguim els passos dels maquis

Pep i Tu

Berga, juliol de 2010

Des de l'estiu de 1998 a Berga organitzem —com a molts altres pobles i ciutats— la Marxa-Homenatge als Maquis. La Marxa són tot un seguit d'actes en record i homenatge a les dones i els homes que després de lluitar a la Guerra Civil van plantar cara al Franquisme. De manera directa, jugant-se la llibertat i la vida que moltes d'elles i ells van deixar en la seva lluita per la llibertat. Moltes d'aquestes persones éren de les Joventuts Llibertàries i la majoria de la CNT. Algunes havien actuat amb els grups de defensa confederal (CNT) durant la República, altres a les lluites sindicals i alguns als grups específics als anys vint, a partir del 1927 a la FAI, tot i que la majoria van ser militants de les Joventuts Llibertàries. La seva lluita al maquis va venir en molts casos precedida per la lluita contra els nazis sigui al grup Ponzan o altres grups de la resistència o a grups guerrillers a França. La lluita llibertària contra Franco no va aturar-se mai i va començar l'endemà mateix que es perdés la guerra (al mateix camp de concentració d'Albatera a València per exemple), tanmateix l'any de més intensitat pel que fa als grups d'acció va ser el 1947. El 1949 va ser un any terrible per la quantitat de grups que van caure. Llavors Franco ja tenia reconeixement internacional i la repressió es va intensificar. La dècada dels cinquanta és la més dura per l'anarquisme, només actuen pocs grups, Facerías, el Quico, el Vila. Als seixanta amb la unificació de la CNT i la creació de Defensa Interior l'activitat es reactiva. Però aquests grups també van caient: Facerias el 1957, el Quico el 1960 i el Vila el 1963. Altres lluites naixerien poc després, el MIL, GARI, OLLA, grups autònoms, etc. i fins a l'actualitat. Jean Marc Rouillan sense anar més lluny segueix empresonat a França.

Enguany a Berga als actes programats pel juliol, hem fet una caminada d'uns 74 quilòmetres que ha resseguit de manera força real les passes d'aquests grups. Va ser el 24 i 25 de juliol. La nit de divendres la vam passar a Mas Tartàs (Palau de Cerdanya, França), masia que durant molts anys va ser de la CNT i un dels principals punts d'entrada de grups cap a l'Espanya franquista. L'endemà a les sis del matí una vintena de persones vam començar la ruta passant pel Coll Mercer, la Collada de Tosses, el Coll de la Creueta, Castellar de n'Hug, el Clot del Moro, la Pobla de Lillet, Falgars i arribant a Sant Romà de la Clusa on vam fer nit. Durant aquest primer trajecte van abandonar cinc persones i l'endemà cinc més però s'hi van incorporar sis persones més. De manera que l'endemà més de quinze persones vam caminar des de Sant Romà de la Clusa a Pedret, passant per Castell de l'Areny, i Vilada. Vam passar per les Canals de Sant Miquel i vam aturar-nos a Santa Eugínia ja que aquesta masia va ser base guerrillera i el seu masover Joan Vilella, junt amb els miners Josep Bertobillo i Josep Puertas van ser assassinats per ajudar els grups de Massana i Vila. A la paella que es va fer a Pedret diumenge l'assistència va crèixer, sempre passa i està bé que sigui així, de manera que vam dinar una seixantena de persones. D'aquesta manera, de Mas Tartàs a Santa Eugínia, hem tornat a recordar i homenatjar, humilment, la resistència llibertària de la nostra comarca.

La primera setmana d'octubre i la segona de novembre hi haurà més actes d'homenatge als maquis a la comarca. A l'octubre disposarem de la presència de l'exmaqui Joan Busquets, el Senzill. I al novembre retrem homenatge als companys morts el 1949: Puertas, Bertobillo i Vilella. Salut i anarquia!

La Direcció General de Memòria Democràtica respon la carta oberta de Joan Busquets

Pep Cara

Berga, agost de 2010

A principis d'agost hem rebut una carta de la Direcció General de Memòria Democràtica en resposta a la carta oberta de Joan Busquets. La resposta de la Generalitat de Catalunya reconeix que «els maquis varen realitzar una coratjosa aportació a la lluita contra el feixisme i per la recuperació de les llibertats» —nosaltres ens atreviríem a dir que va ser pràcticament l'única durant els vint primers anys del Franquisme—. Segueix la carta afirmant que la Llei 52/2007 de 26 de desembre de «Memòria Històrica» no reconeix suficientment els combatents guerrillers. Concretament la llei no preveu cap mesura indemnitzatòria en favor dels ex combatents vius i pels morts només pels que ho van fer entre l'1 de gener de 1968 i el 6 d'octubre de 1977. A més d'aquesta perversa constricció temporal que exclou els primers resistents, hi ha un altre article que, en un moment donat, permet excloure —per sobre del temps— a maquis o grups autònoms dels setanta, es tracta de l'article 2 del Reial Decret 1803/2008 que excolu literalment «els qui hagin pertangut o pertanyin a bandes o grups armats». Finalment, conclou la carta que tot i que «la llei de Memòria Històrica no ha resolt plenament» —nosaltres diríem que gens ni mica— «la qüestió de la reparació moral i econòmica dels membres del maquis» però que les Corts espanyoles han aprovat una moció, encara per desenvolupar, encaminada a resoldres aquestes «llacunes», però clar la Generalitat no té competències per reformar aquest text. I perquè no sigui dit, la misiva acaba afirmant que tot i que la Generalitat no té prevista cap mesura indemnitzatòria pels maquis sí que dóna suport a iniciatives per al reconeixement d'aquest col·lectiu i posa exemples com el de la ruta que estan preparant a la Catalunya Central i abastament criticada des dels nostres mitjans (vegeu *el pèsol negre* número 44 d'octubre i novembre de 2009 i *el Combate* 5 de gener de 2010) «Territori Maquis», projectes turístics buits de contingut encaminats a un desenvolupament que ni és social ni és cultural per aquests territoris i a sobre utilitzant els maquis com a excusa. Patètic.

En definitiva, una carta per dir que no pensen fer res respecte les demandes dels pocs exmaquis vius que queden. No pensen fer res perquè no volen dur la contrària als feixistes de sempre i a més els maquis no són dels seus. Una resposta que a sobre té la barra de dir que la Generalitat ja fa molt per la memòria dels maquis i que, en tot cas, als exmaquis no els donarien res per dates o per ser grups armats, en definitiva per no pertànyer a cap partit polític.

Pel Centre d'Estudis Josep Ester Borràs no canvia res, seguirem donant suport als exmaquis i seguirem exigint l'immediat reconeixement moral, jurídic i econòmic dels maquis.

CONVOCATÒRIA

Dijous 7 d'octubre a les 19 h a la Plaça Urquinaona: concentració de protesta contra la Generalitat de Catalunya i en defensa dels maquis.

El estado español mantiene en vigor la ley de amnistía para tapar los crímenes del franquismo

Joan Busquets
Normandía, agosto de 2010

La democracia española con la amnistía aprobada en 1977 dio por resuelto todos los crímenes que hubo durante la guerra civil y la dictadura. Para las víctimas fue un duro golpe de constatar que los responsables de aquel genocidio no serán nunca inquietados por sus execrables crímenes. Es difícil de digerir que un simple Decreto Ley sin ningún valor moral y jurídico, pueda anular en unos segundos tantos años de sufrimiento. Todo aquel horror no se puede borrar ni olvidar como pretenden nuestros políticos.

Por ello el Comité de los Derechos Humanos de Naciones Unidas amonestó España por el mantenimiento en vigor de la Ley de Amnistía, recuerda que los delitos de lesa humanidad son imprescriptibles, y que las amnistías relativas a las violaciones graves de los derechos humanos son incompatibles con la ley internacional.

La memoria histórica vuelve a ser un tema de actualidad, con el caso del Juez Garzón, acusado de prevaricación por no tener en cuenta la Ley de Amnistía; denuncia formulada por el sindicato falangista Fet y de las Jons "Manos Limpias". Querella aceptada por el Magistrado Luciano Varela de Castro, de la Sala del Penal Supremo.

El juez Garzón no supuso que sus investigaciones sobre las fosas comunes y desapariciones forzosas, pudiera llevarle al banquillo de los acusados. Sólo pretendía una reparación moral a los familiares de las victimas, descartando que esa reparación degenerara en una confrontación política a escala internacional. El juez Garzón en una entrevista con la prensa que tuvo en París, declaró, "que la Amnistía fue la solución en aquellas circunstancias de transición de la dictadura a la democracia". Actualmente, admite que la democracia está bien asentada, y no necesita mantener una Amnistía carente de legitimidad en un Estado de Derecho.

Mientras tanto esta ilegalidad ha hecho su camino, los militares responsables que tomaron parte en los tribunales represivos de la dictadura, gozan de una protección jurídica, que los exime de toda culpabilidad.

El Comité Internacional de los Derechos Humanos en múltiples ocasiones instó a España a tomar medidas legislativas necesarias para garantizar el reconocimiento de la imprescriptibilidad de los crímenes lesa humanidad por los tribunales militares franquistas, y como paso previo la inaplicabilidad de la Ley de amnistía de 1977. A la cual se acoge el Magistrado Luciano Varela.

La Falange partido implicado en el golpe de Estado de 1936, debería de estar prohibido en España. La izquierda tuvo una gran responsabilidad de haber aceptado las chapuzas que dejó Franco. Empezando por su sucesor el rey, que no fue la mejor solución democrática, y sobre todo en las condiciones y el modo en que se realizó la sucesión. El rey ha sido indiscutiblemente la mejor garantía de la extrema derecha. Lo demostró tan pronto asumió la función de jefe de Estado en 1975, al nombrar nada menos a Arias Navarro, que formó el primer gobierno monárquico, aunque un año más tarde el rey le obligó a presentar su dimisión por su falta de credibilidad ante sus antiguos camaradas franquistas. Por su abnegación, el rey le concedió por el servicio rendido el titulo de Marqués con grandeza de España. Con este nombramiento el rey dejaba claro quienes eran sus más allegados amigos políticos del momento. Haciendo un poco de historia hay que recordar que Arias Navarro participó como fiscal en los consejos de guerra que el bando franquista estableció para condenar a los partidarios de la República durante la Guerra Civil y posguerra. En Málaga, dónde se le atribuyen más de 4.500 muertos, fue Director General de Seguridad, y otros cargos donde pudo ejecutar sin limitación sus funciones de verdugo.

Volviendo al caso Garzón, el Partido Popular anuncia que estas manifestaciones contra el Tribunal Supremo son una política insensata, que pone en peligro la democracia. En realidad lo que pone en peligro la denominada "democracia", son los propios magistrados del Tribunal Supremo, por el mal ejemplo que están dando. La actitud del magistrado Luciano Varela, es una prueba evidente, como la del fiscal de la Audiencia Nacional, Javier Zaragoza, el cual afirma que el juez Garzón no es competente de investigar sobre las fosas comunes, por estimar no es trabajo de la Audiencia Nacional. Estos señores de la toga, que ostentan sin rubor cargos vitalicios en el Tribunal Supremo, son opuestos a toda reforma que favorezca a las víctimas del franquismo. Cualquier iniciativa que vaya en este sentido, están ellos para impedirlo.

España no asume el Derecho Internacional, como lo han hecho otros países europeos que sufrieron también las consecuencias del fascismo. Esta decisión podría ser tomada por los parlamentarios españoles, pero prefieren sostener la impunidad antes que la verdad y la justicia.

El Ejército español

Carme Chacón prefiere adular a los militares que sirvieron al ejercito franquista, que a los maquis, que fueron la pesadilla del régimen

Joan Busquets
Normandía, juliol de 2010

El 16 de febrero de 2010, la Ministra de Defensa Carmen Chacón, condecoró con la cruz del Mérito Militar a 14 antiguos miembros de la Unión Militar Democrática (UMD) por la valentía que demostraron al colaborar en el camino de la transición a la democracia.

Algunos miembros condecorados manifestaron en un programa televisado, que este reconocimiento llegaba demasiado tarde, dado que la mayoría habían muerto. Uno de ellos agregó con cierta amargura, antes que a nosotros rehabilitaron a militares que tenían las manos manchadas de sangre. Presumo que esta ponzoñosa acusación no la dijo por el ejército franquista al cual pertenecía él y sus compañeros de la Unión Militar Democrática, esta agresividad cargada de resentimiento y frustración iba dirigida contra los militares de la II República. Este señor se jacta de democrático sin serlo, con esta declaración pone en mala postura a sus compañeros de armas, que, probablemente, no compartan su opinión, aunque tampoco la han refutado.

En el verano de 1975 fueron detenidos los principales líderes de la organización, y en marzo de 1976 se inició el juicio contra nueve de ellos, que fueron condenados a años de cárcel. El juicio se celebró un año después que Juan Carlos I fuera nombrado a la muerte de Franco, jefe de Estado y Capitán General, al mando Supremo de las fuerzas armadas. Dicho esto, el juicio contra estos militares se celebró estando ya el rey en el poder. Difícil de comprender la pasividad del monarca que no tuvo ningún gesto a favor de los encausados, cosa que podía haber hecho en aquel momento. Ahora, treinta cinco años más tarde, la Ministra de tutela los condecora con una medalla "por su valentía que demostraron al colaborar en el camino de la transición a la democracia". Este reconocimiento por parte del gobierno deja al rey como jefe supremo del ejército en una situación embarazosa.

Si la Ministro de Defensa considera que son unos héroes, unos señores que fueron fieles al ejército franquista hasta un año antes del fallecimiento del caudillo, es una apreciación que le concierne a ella y a su gobierno. El UMD fue un movimiento bastante ambiguo en cuanto a su programa. Ya que ellos mismos reconocen que no querían revocar el régimen, querían esto si un cambio sin romper lanzas. Aprovechando que Franco estaba moribundo, creyeron que había llegado el momento de poner en marcha la reforma para "democratizar según ellos el ejército y España".

La Ministra de Defensa Carmen Chacón, se olvida de los maquis que fue el enemigo mayor que tuvo el franquismo, y nunca han sido reconocidos ni obtenido distinciones de ningún tipo por parte del Estado, en lo cual hay una discriminación flagrante con este colectivo. La Ministra no quiere mojarse, prefiere adular antes a los militares que sirvieron al ejército franquista, que los maquis republicanos que fueron la pesadilla del régimen.

El teu super mata Jo no compro!

Guia bàsica del Boicot

En un sistema en què tot sembla sota control, calculat i lligat perquè el poder es mantingui en mans d'unes poques persones que s'enriqueixen cada dia més, moltes vegades ens sentim impotents i no sabem què fer davant les situacions que ens indignen. Davant d'això, el "boicot" ens apareix com una possibilitat de fer-nos sentir i que tingui conseqüències considerables per tal de fer front i frenar l'expansió de la supèrbia capitalista.

Un boicot és la pràctica de negar-se a comprar, vendre o mantenir relacions comercials o de qualsevol tipus amb persones, institucions, empreses i fins i tot estats responsables d'alguna acció abominable. Mitjançant el boicot, les persones poden manifestar el seu rebuig davant una injustícia i lluitar per canviar una realitat.

El boicot suposa:

- Retirar el nostre suport financer.
- Denunciar una pràctica condemnable. Cridar l'atenció sobre alguna qüestió, més enllà de l'empresa concreta.
- Prendre consciència sobre el nostre poder i la nostra responsabilitat com a consumidors.
- Convertir-nos en actors més que en espectadors.

Aquesta forma de resposta no és pas nova i al llarg de la història s'han donat campanyes prou sonades que han tingut resultats molt eficaços i que ens animen a posar en pràctica aquestes accions que estan a l'abast de totes. Ja el 1830 la National Negro Convention dels Estats Units va demanar a la població que no comprés productes fabricats per esclaus, però va ser a la segona meitat del s. XIX que aquest tipus d'iniciativa pren un nom. La paraula boicot prové del nom anglès boycott i té l'origen en la lluita contra el racisme i el colonialisme. El capità Charles Cunningham Boycott era l'administrador d'un latifundi a Irlanda. Aquest terratinent explotador va haver d'acceptar les demandes dels pagesos de la Irish Land League després que es neguessin a treballar la terra, a vendre-li els productes i a prestar-li cap servei. La comunitat es va negar a comprar els seus productes i inclús el carter no li portava les cartes. Es tractava d'un aïllament total.

Des de llavors s'han donat múltiples iniciatives que han donat els seus fruits. En aquest dossier central pretenem donar algunes eines que puguin ser útils pels possibles boicoteros, així com parlar de les experiències que han estat positives i de les campanyes que estan avui dia en funcionament.

Com fer un Boicot ?

Primer pas: Estudi, anàlisi i seguiment

Una campanya de boicot no surt de la nit al dia amb una idea que ens passa pel cap. Es tracta d'una estratègia pensada que perseguirà uns objectius concrets. Si els objectius estan ben plantejats i valorem les nostres forces, serà més fàcil tocar on volem tocar. D'aquesta manera ens enfortirem i serem capaces d'afrontar-ne un altre. Si tot això no ho tenim en compte, és fàcil sortir desanimat i amb poques ganes de continuar.
Abans de començar hem d'analitzar quina capacitat tenim com a grup, quins recursos tenim i si podem establir contactes amb altres grups que treballen un tema similar. És diferent un boicot a un producte local que una campanya a nivell internacional.
Pel què fa a l'empresa, és important filar prim i apuntar correctament. Per fer-ho ens podem fer les següents preguntes:
1. És directament responsable dels fets? O en quin grau n'és responsable?
2. Quines persones hi ha al capdavant?
3. On arriba el seu mercat? Arribarem fins allà?
4. Quines poden ser les reaccions? Ens ajudaran a cridar l'atenció?
5. És sensible a la pròpia imatge?

Comencem la campanya

Un cop hem recollit el màxim d'informació, ja estem preparades per donar el pas definitiu. Primer de tot, comuniquem a l'empresa en qüestió que tenim coneixement de les seves activitats fraudulentes i que no estem disposades a seguir contribuint a la seva prepotència. Se li dóna el màxim d'arguments i se li ofereix la possibilitat de modificar la seva conducta. En cas que no vulgui canviar la seva política ja se l'ha informat que serà objecte d'una campanya pública de boicot. Aquestes converses poden ser tant per correspondència com fent presència directa a les oficines de l'empresa parlant amb el gerent o amb qui el representi. Si es tracta d'una junta d'accionistes, serà bo adreçar-se al màxim nombre d'aquests, i si es tracta d'una cooperativa, com Abacus, adreçar-se als socis.

Després dels primers contactes, si l'empresa no recula (que no ho solen fer) podem esperar el moment més adequat per llançar la campanya, quan l'empresa presenta algun producte, quan s'ha vist involucrada amb nous fets, o també quan pot haver estat atacada per un sabotatge o acció contundent, com en el cas d'HLS.

Per tenir èxit, és millor es tingui un únic objectiu, comprensible i reduïble a un eslògan. Un boicot pot ser limitat, concentrat en un període concret per obtenir un impacte més gran, o il•limitat (perpetu). En aquest cas no es pretén cap canvi específic de l'empresa, ja que l'objecció és total: senzillament, no s'hi vol tenir res a veure.
L'èxit del boicot sol consistir en una declaració o un compromís públics de l'empresa. En qualsevol cas, també és considera un èxit quan aquesta es veu afectada per una caiguda de les vendes (un 2% i un 5%). L'empresa cedeix quan el boicot perjudica econòmicament, quan té més perjudicis que guanys amb allò que se li qüestiona (en els perjudicis cal comptabilitzar-hi la imatge).
Un cop començada la campanya és important:
- Solidesa i claredat en les acusacions.
- Arguments demostrats i moltes proves.
- Implicació de totes les forces possibles.
- Debat constant a nivell nacional i internacional.
- Relació dels fets amb principis morals i polítics
- Constant disponibilitat a dialogar amb l'empresa boicotejada.
- Atac a la imatge de l'empresa i aïllament.

Per tal de focalitzar l'atenció al màxim, és bo centrar-se en la imatge d'un producte en concret a partir del qual senyalem l'empresa en qüestió. En aquest cas, seria adequat que aquest reunís el màxim d'aquests elements:
- Relacionat amb els fets
- Associable a l'empresa
- De consum general
- Fàcilment substituïble amb altres marques

Un cop hem decidit quin és el nostre punt de mira, hem de recollir el màxim d'informació abans de llançar la campanya públicament, ja que després serà molt més difícil accedir-hi perquè l'empresa haurà pres les seves mesures de seguretat. Informació a tenir en compte i que ens pot ser útil:

Empresa diana	Relacions	Altres
Capital de què disposa i situació econòmica. Adreces de les oficines, centres de producció i magatzems. Propietat d'una família o d'una junta d'accionistes Participació en esdeveniments públics.	Clients Proveïdors Quin valor té la relació amb cadascuna d'elles	Descontentament dins de la plantilla de treballadors. Relacions amb partits polítics, personatges públics o mitjans de comunicació. Vida privada dels propietaris.

La Caixa i el Trade Bank of Iraq

Boicot Preventiu impulsà un boicot a les empreses espanyoles que obtenien contractes a l'Iraq ocupat. La Caixa participava en el consorci de bancs dels països ocupants que havien de crear el banc comercial de l'Iraq.

Es realitzaren accions a diverses localitats, especialment davant la seu central de La Caixa a la Diagonal, i en les grans manifestacions contra l'ocupació hi hagué una forta presència del boicot a La Caixa amb enganxines, pancartes, accions i fullets. La Caixa respongué els correus de protesta i elaborà un model de resposta justificadora que tenia a totes les oficines per entregar a la gent que

Abacus i les joguines israelianes

Després de l'atac de l'exèrcit israelià a la "Flotilla de la llibertat" el maig de 2010, Abacus decidí retirar de les seves botigues el joc de taula Rummikub, propietat d'una empresa israeliana. Aquesta decisió no naixia d'un suport espontani a la campanya de boicot a Israel. Durant la tardor-hivern de l'any 2008-2009 es realitzà una campanya de denúncia a Abacus en detectar-se que als seus establiments es venien unes joguines fabricades a Israel. S'informà l'empresa sobre l'existència de la campanya de boicot a Israel i es realitzaren concentracions de denúncia davant dels seus establiments a diferents ciutats, però no fou fins que l'exèrcit israelià començà a bombardejar la Franja de Gaza que Abacus decidí retirar de la venda aquestes joguines. Abacus és una cooperativa i això permeté adreçar-s'hi a través del consell de consumidors i que alguns socis donessin suport a la campanya individualmenttenint en compte les pròpies incoherències i les dificultats que se'ns presenten, segur que ens serà ben útil la secció del Pèsol Negre "Autogestiona't contra el poder".

Boicot cultural a Israel

Darrerament, diversos artistes internacionals destacats han rebutjat anar a actuar a Israel: Elvis Costelo, Roger Waters, Pixies, Santana, Serrat... Des de Catalunya, el grup de música La Carrau i la colla castellera Minyons de Terrassa havien d'actuar a Israel el maig de 2009, només uns mesos després dels bombardejos sobre Gaza. S'organitzà una intensa campanya de pressió per tal que els dos grups cancel•lessin les actuacions. Finalment, La Carrau ho féu. Els Minyons, en canvi, no només van mantenir-la, sinó que fins i tot van inaugurar una plaça dedicada a un policia israelià. Tot un paperàs!
També les visites de la cantant israeliana Noa han estat objecte d'actes de repulsa per les seves declaracions de suport a l'exèrcit israelià.

Complements a la no-compra per augmentar la pressió

• **Material promocional i distribució al detall**
Elaboració de cartells, adhesius, pancartes i octavetes que informen del boicot. És de gran impacte utilitzar l'estètica pròpia de l'empresa i deformar-ne la imatge. És important també cuidar el disseny del material, amb textos clars i de fàcil lectura.

• **Concentracions davant de l'empresa**
Concentracions davant de l'empresa, d'una empresa col•laboradora o de la casa d'un directiu amb la màxima freqüència que sigui possible. És important utilitzar missatges clars.

• **Cartes a l'empresa i/o als accionistes i propietaris**
Seguir el model de les cartes oficials a bancs i empreses, amb les dades i el logotip del grup, cosa que donarà una imatge d'importància a la campanya. Al mateix temps, és important adreçar-se a la persona que té capacitat de prendre les decisions amb els seus noms i cognoms i càrrec que ocupa.

• **Xerrades**
Les xerrades permeten entrar en contacte amb persones sensibles a la problemàtica que per una banda busquen informació i, per l'altra, poden sumar-se a les activitats de la campanya. És important preparar-se la xerrada i tenir en compte a quin tipus de públic va adreçada.

• **Mitjans de comunicació**
Els mitjans de comunicació solen ser tema de gran debat. És important estar preparat amb molta informació per parlar-hi i tenir en compte l'ús que faran de la informació, així com la imatge que donaran de la campanya. De totes maneres, sempre serà incòmode per a l'empresa aparèixer com a objecte de boicot. Amb tot, és molt possible que els mitjans comercials tergiversin la campanya i facin costat a l'empresa, per això és important comptar amb mitjans propis.

• **Interrupció d'esdeveniments**
Moltes companyies participen d'actes públics com conferències, entregues de premis, reunions corporatives... Interrompre aquests actes tant a l'entrada com en el mateix moment que es duu a terme sol ser de gran impacte. L'activitat pot anar des de desplegar pancartes, fer un show teatral o tot allò que porti la imaginació.

• **Irrupció als centres de treball**
Aquest punt es tracta de jugar amb la llei, ja que entrar a una empresa amb les portes de cara al públic no és il•legal i tampoc entrar al despatx del director. Un cop allà es pot cridar i dir de tot però sense arribar a l'amenaça. Si un vigilant agafa algú és important que tothom respongui que "més val que li tregui les mans del damunt" i assegurar-se que el deixi anar. En cas de voler fer alguna altra acció, no està de més consultar a un advocat quines poden ser-ne les conseqüències.

• **Pàgina web**
Avui dia està molt generalitzat l'ús d'internet i és un bon lloc on mostrar la informació completa de la campanya, així com les convocatòries i activitats a desenvolupar. És important mantenir-la actualitzada, així com tenir-hi materials que tothom pugui descarregar.

• **Accions diverses**
A part de tota la mena d'activitats que es poden fer de manera pública, també es poden pensar accions més espontànies i dutes a terme per grups autònoms que donen suport a la campanya. Això pot anar des d'embrutar amb pintura uns aparadors, ensiliconar les portes d'entrada a l'empresa, bloquejar el transport de les mercaderies o sabotejar algun punt de la producció. Aquí sí es tracta de fer córrer la imaginació i calcular el que cadascú es veu capaç d'assumir.

SHAC contra l'experimentació animal d'HLS

SHAC (Stop Huntingdon Animal Cruelty) és el nom de la campanya duta a terme contra Huntigdon Life Sciences (HLS), el laboratori europeu més gran que existeix i que treballa amb experimentació animal. Està formada per grups autònoms que col•laboren entre elles. Una de les característiques bàsiques és la importància que s'ha donat en l'acció directa acompanyant el boicot.

Es calcula que més de 3000 empreses relacionades amb HLS han trencat relacions amb aquesta des de la campanya que va iniciar a mitjans dels anys 80. Des de llavors, s'han atacat propietats de directius i instal•lacions, així com manifestacions molt sonades i irrupcions massives als centres de treball.

Possibles respostes i comportament de les empreses boicotejades

Tenir en compte les possibles reaccions que poden tenir les empreses que tenim en campanya ens pot ajudar a preparar les diferents fases de la campanya. Una reacció desmesurada i descontrolada per part de l'empresa ens pot ajudar a fer més ressò a la nostra campanya. Podem arribar a preveure respostes en diverses línies:

CONTRAATAC
Quan una empresa vol contraatacar ho farà amb més o menys elegància i pot provar-ho per diverses vies. Per una banda, es pot enfrontar al grup organitzador, sosté que té raó, demana ajuda a les autoritats i emprèn accions legals per haver danyat la imatge. També pot denigrar el grup amb atacs morals, polítics o personals. Pel que fa als consumidors, pot intentar neutralitzar el boicot promovent descomptes i augmentant la publicitat, pot canviar el nom del producte o vendre a través d'intermediaris que reempaquetin. Finalment, pot ser que amenaci amb tancar establiments o amb represàlies econòmiques contra qui aculli el boicot. A la vegada, és possible que profetitzi un mercat desproveït de certs productes tot intimidant i generant inseguretat en els consumidors.

DEFENSA
L'empresa pot defensar-se intentant semblar aliena al problema, definir-se en termes de legalitat i justificar-se tot comparant-se amb casos semblants. En aquesta línia, és possible que accepti debats públics amb el grup de pressió.

CONCILIACIÓ
En aquest cas, buscarà intermediaris i acceptarà el diàleg amb el grup de pressió. S'ha d'estar molt ben preparat i alerta si finalment es compromet a formes d'autoregulació. Finalment, és possible que signi acords amb el grup organitzador.

INDIFERÈNCIA
Simplement ignora l'acció i no dóna cap pa**s.**

L'autogestió com a boicot infinit

Tenint en compte la societat en la què vivim i el sistema que la sustenta creiem que són molt poques les marques, empreses o estats que no es mereixin un boicot complet, sigui per una raó o altra. Per aquest motiu, el pas definitiu i que qüestiona totes les formes d'explotació segurament és l'autogestió. El sistema de consum ens fa depenents a tota una línia d'engranatge que només podrem trencar caminant cap a la pròpia autonomia. Conscients que això no és gens fàcil, tenint en compte les pròpies incoherències i les dificultats que se'ns presenten, segur que ens serà ben útil la secció del Pèsol Negre "Autogestiona't contra el poder".

Boicot a un estat: l'apartheid a Sud-àfrica

La lluita es dirigí contra els governs, per una banda, i directament contra les empreses que feien negocis amb Sud-àfrica, per l'altra. La pressió sobre les empreses consistí a desemmascarar les que tenien interessos a Sud-Àfrica i fer boicots als seus productes, juntament amb manifestacions, protestes en les assemblees d'accionistes i altres accions. Durant els anys vuitanta les grans empreses començaren a trencar els vincles amb Sud-àfrica: la continuació de l'apartheid els suposava un fort cost econòmic. Això es va combinar amb un altre tipus de pressió: el boicot cultural i l'aïllament social. Tot hi ajudà. Sud-àfrica fou forçada a canviar.

Els autobusos l'Alabama

El 1955, a Alabama, en un episodi de racisme quotidià, la costurera negra Rosa Parks havia estat arrestada per negar-se a cedir el lloc a un blanc en un autobús. Martin Luther King convocà a un boicot a la companyia d'autobusos. Els usuaris eren majoritàriament negres, i es feu habitual en el paisatge urbà veure negres caminant. La campanya sacsejà les consciències i conduí a declarar inconstitucional la segregació racial en els transports públics (1956).

Llista no-compra

Empresa	Marques	Fets dels quals se l'acusa	Més info
Nestle	Nesquik, Aquarel, Fido, Friskies, Crunch, Kit Kat, Bonka, Nescafé, Eko, After Eight, Milky Bar, Smarties, Ideal, Sveltesse, Haagen Dazs, Dalky, Camy, Maggi, La Lechera, Solís, Litoral, La Cocinera	Incompliment reiterat de les recomanacions de l'OMS sobre la publicitat dels substitutius de la llet materna que provoca alts índexs de mortalitat infantil en zones on no hi ha aigua potable. Reclam per un antic deute del govern d'Etiòpia amb una filial seva: 6 milions de dòlars des del 1975.	boycottnestle.blogspot.com babymilkaction.org/pages/boycott.html
	Fanta, Sprite, Dasani, Bonaqua, Aquabona	Col·laboració amb grups paramilitars colombians per assassinar i intimidar treballadors sindicats de les plantes d'embotellament. Apropiació de reserves d'aigua dolça que provoquen escassetat a les comunitats properes de les embotelladores (l'Índia, Chiapas). Salubritat dubtosa de les aigües que utilitza.	ciepac.org/campanas/boicotcoca.php killercoke.org
H.L.S		Experimentació amb animals	
INDITEX	Zara, Massimo Dutti, Kiddy's class, pull and bear, bershka, stradivarius, oysho, zara home	Explotació laboral en maquilas de països empobrits on es vulneren sistemàticament els drets laborals. El vicepresident va declarar el treball infantil com un mal menor. Associada a l'empresa israeliana Hamashbir Lazarchan Israel Ltd.	ropalimpia.org
THE COLOURS OF BENETTON	United Colors of Benetton, Undercolors of Benetton, Sisley, Playlife, Killer Loop, Prince, Selective Beauty	Expulsió i intimidació de les comunitats maputxe. Desenvolupament de les etiquetes RDFI (Radio Frecuency Identification), que permeten acumular dades i fer seguiment de les persones.	santarosarecuperada.com.ar boycottbenetton.com
Shell		Destrucció del medi ambient, assassinats i intimidació a Nigèria	essentialaction.org/shell
RIPsol		Destrucció del medi ambient i intimidació de les comunitats indígenes arreu d'Amèrica Llatina	repsolmata.ourproject.org
CONTRA EL RACISME BOICOT ISRAEL PALESTINA LLIURE!	Tota mena de productes fabricats a Israel. Com a emblemàtics: aigua edén, caterpillar, rummikub, fruites karmel, fregall nanas	Incompliment sistemàtic de les resolucions de les Nacions Unides i la legalitat internacional, manté ocupades Cisjordània, la Franja de Gaza, Jerusalem Est i els Alts del Golan des de 1967, provocant l'èxode de milions de palestins, i ha transferit població civil a aquests territoris per colonitzar-los. Construcció d'un mur a Palestina condemnant prop del 16% dels palestins de Cisjordània a viure aïllats. Política colonitzadora que manté gairebé dos-cents assentaments il·legals en territoris ocupats. Ocupació, espoliació de terres i recursos, assassinats, destrucció d'habitatges i de cultius... per part de l'exèrcit israelià ocupant i dels colons.	palestina.cat boicotisrael.net bdsmovement.net
	Microsoft	Per monopolitzar el mercat mundial d'informàtica. Per col·laborar amb les agències d'intel·ligència dels EUA.	msboycott.com
¡BOICOT! MERCADONA	Hacendado	Explotació laboral i acomiadaments improcedents	cnt.es/mercacoso

El mundo al revés

Y la que se nos viene con los nazionalismos

Montilla convocando manis, la policía local de Manresa liderando protestas laborales en plena crisis, la selección española ganando un mundial, sindicatos amarillos convocando a huelgas generales una vez aprovado el decreto contra el que supuestamente pelean, ... y entre todo esto el auge de los nazionalismos... pasen y vean, en el circo del mundo al revés tenemos de todo!

Vall d'Aran

Manresa, juliol de 2010

Pues sí, parece que el mundo, definitivamente y por si alguien lo dudaba, se ha vuelto loco (entendiendo loco, como un algo fuera de la normalidad, no vamos a entrar en cuestiones médico-patológicas-normativizantes). Éstas últimas semanas estamos viviendo (léase sufriendo) todo el circo mediático y político de unos acontecimientos absurdos y surrealistas. Ahora bién, los estamos viviendo con un fervor nazionalista que, por lo menos el que rubrica el artículo, nunca había conocido antes.

Por donde empezamos? Mmm... empecemos por la crisis, que parece que desde que comenzó el mundial de fútbol la economía ya no es un problema. En medio de la acentuación de la crisis capitalista que, además de ser capitalista es energética (peak oil), alimentaria y medioambiental, el Ayuntamiento de Manresa "se ha visto obligado" a prescindir de 7 trabajadoras/es debido a ser, si no recuerdo mal, el tercer municipio más endeudado de Cataluña y el onceavo del Glorioso (después de haber ganado un mundial) Estado español. A pesar de que no tiene nada que ver con la recortada funcionarial griega —los contratos que se rescindirán en diciembre serán interinos — no veas la que han liado una parte de las trabajadoras del consistorio. Vaya, que han sido las que más la han liado en los años que llevamos de crisis y con diferencia!

Además de la plantilla, el Ayuntamiento decide recortar los privilegios que la Policía Local había conseguido a principio de la legislatura. Y hasta ahí podíamos llegar! Se puede soportar cualquier cosa, por ejemplo, 5 millones de parados oficiales, la destrucción de la indústria y de a saber cuanto empleo, un nuevo decretazo que nos deja en cueros ante el despido, ... para ello prácticamente nadie se ha acabado de molestar (será por los famosos 420 eurillos?); ahora bién, les tocan el bolsillo a la poli municipal de Manresa y lían la del pulpo: encierros en el Ayuntamiento, "huelga" de multas, concentraciones, revientan plenos, ... Hasta ahora, lo más grande que había hecho la "working class" (recordamos que el Bages, con el permiso de la comarca de la Anoia, han sido las dos comarcas más castigadas por su crisis) fue un intento de manifestación con unas... 100 personas? el Primero de Mayo.

Nada nuevo. Conocemos a los sindicatos (que por cierto tenemos a los que nos merecemos), aunque nunca nos dejaran de sorprender. Todavía nos siguen iluminando (hasta que ardan). Hasta cuando la persona más encefalogramaplano de la working class pedía una huelga general y los sindicatos no veían la necesidad, a pesar de los contínuos atropellos a los futiles derechos conseguidos durante unos 200 años de movimiento obrero, va el gobierno y aprueba por decretazo, al más puro estilo Aznar, una ley que flexibiliza el despido y da carta blanca a los empresarios, todavia más, a hacer lo que quieran. Lo mejor de todo, sin duda, es que los sindicatos convocan, por fin, una huelga general para septiembre: 2 o 3 meses después de que hayan aprobado el decreto ley! No está mal (lo dicho, tenemos lo que nos merecemos).

Y en medio de todo este lío, en las ciudades y pueblos de este rincón del mundo, colgadas en los balcones y ondeadas en las calles, banderas catalanas y españolas por un tubo. Si el Tribunal Constitucional recorta (aún más) un Estatut (que ya se había recortado después del referéndum) pues sacamos las banderitas catalanas y decimos aquello de "nosaltres decidim" (deberíamos preguntar qué es lo que quieren decir con decidir: decidir sobre qué? Decidir sobre quién?), vamos a la mani más grande de la História del mundo mundial, abucheamos al Montilla, quien había convocado la mani (!!!!!) y libró una árdua batalla contra Ómnium Cultural para ver la manera en que organizaban la cabecera de la mani (vaya, quién se hacía la foto con qué) y luego, al día siguiente, nos vamos todos al bar a ver la selección española de fútbol ganando un mundial de fútbol. Claro, que diran que la mayoría de jugadores eran catalanes y del Barça y que incluso no se quién ondeó una senyera, pero no se si se habrán fijado en el himno nazional que suena antes del partido o el escudo o ... en fin, que no pasa nada porque son jugadores del Barça (y porque dos jugadores sacaron la maldita senyera para pasearla por Sufáfrica), y ya se sabe, que hay que hacer país, ejem, ejem. Si una tarde era todo a 4 barras rojas, a las 24 horas, era todo a una raya roja. A esto le llamo yo esquizofrenia paranoide. Ni más, ni menos. Por cierto, alguien se acuerda de los Balcanes? En fin...

Si el mundial de fútbol ha hecho desesperar a más de uno con la alentación de un nazionalismo español cómo nunca antes lo habían visto, que esperen a ver el cuento con la mierda de la ley suprema del Estatut. Se acercan elecciones al Parlament - noviembre - y ningún partido que pretenda ganarlas se podrá permitir no meter una buena dosis de nazionalismo en sus programas electorales, sus discursos y, si hace falta, hasta sus prácticas políticas. Y esto en medio de una crisis que nos está machacando a golpe de martillo, aunque haga falta mucho nazionalismo para tapar tremenda crisis. La historia nos recuerda que la combinación de crisis y nacionalismo nunca fueron bien y, sino, que se lo pregunten a los yugoslavos, los alemanes, a la Argentina de Perón o al continente africano en general.

Qué nos queda pués? Bueno, o irnos de este maldito pedazo de nazi-tierra o bien caminar hacia la huelga libre y salvaje, destruir TODOS los aparatos del Estado, entre ellos los malditos sindicatos. Y el resto, pues ya lo iremos construyendo entre todas...

Matar al amor construyendo un nuevo amor

L´amor és lliure o no será*

Vargarquista
Manresa, juliol de 2010

Algunos dirán que los anarquistas estamos tan obsesionados con el poder que por ello vemos dominaciones en todas partes. Estos mismos dirán que hablar del amor como un espacio político no solo es exagerado sino innecesario porque la vida íntima debe ser resuelta por cada uno como mejor le plazca. Por mi parte defiendo que las relaciones basadas en el amor, tal y como existen ahora, reproducen estereotipos y costumbres que fundamentan la limitación de la libertad del individuo y la sociedad, y ya que ésta es el fin en si mismo de las ideas ácratas es también entonces el amor una preocupación libertaria. Lo fuerte es que estamos entrando en un terreno en el cual los más defensores de estas ideas somos culpables de seguir reproduciendo, casi sin notarlo, prácticas no sólo profundamente autoritarias sino muchas de ellas contrarias a nuestra propia autonomía.

Ese terreno es el conocido como "lo íntimo" o "lo privado". Parte de la idea que somos seres públicos e íntimos y que hay unas cosas que son de interés para varios y otras que sólo nos conciernen a nosotros mismos. Es curioso, por que la noción de lo público y lo privado no sólo se ha transformado con el paso del tiempo sino que se ha hecho natural a las sociedades capitalistas como la que vivimos, es decir ahora creemos que son cosas que siempre han existido y que son por que deben ser así; defiende en la práctica la posibilidad de lo "privado" -como privación de algo al otro- y lo íntimo como ese espacio en el que ni el estado ni el resto de la sociedad deben entrar. Y digo curioso porque ese ideal de la sociedades que algunos denominan democráticas es tan débil, que en la práctica la línea que separa lo público y lo privado está en constante movimiento y cosas que antes no se consideraban íntimas o privadas de un momento a otro lo son: Mucho de lo que antes se resolvía de forma comunitaria corre por cuenta del individuo ahora -la salud, las calamidades, etc- , y mucha de la autonomía del individuo cada vez esta más acortada por el control estatal. De hecho lo público y lo privado-íntimo están tan cruzados actualmente que las relaciones de intimidad reproducen la privación a otros de la riqueza social que es de todos, y en especial amparando la propiedad como el más alto punto de éxtasis del individualismo que es la base de la fragmentación social en la que nos estamos ahogando.

En la intimidad es donde se consume placer y se compra felicidad, pero para poder alcanzarla hay que tener el suficiente dinero para "realizarse" como individuo. Termina siendo el amor un ejercicio consumista materialmente porque los espacios de vivencia de pareja distintos al hogar se compran: los bares, los restaurantes, las vacaciones, los moteles; difícilmente encontramos fuera del consumo relaciones, y cada vez perdemos más esa capacidad creativa de aprovechar lo sencillo, para la sorpresa y la espontaneidad. Y eso que inicia con las cosas termina siendo un patrón de las relaciones, llegando al punto de consumir personas como si fueran productos: se usan y cuando no sirven se tiran. Consumimos relaciones pasajeras, compramos placer, la belleza impuesta por las propagandas comerciales construye nuestro gusto.

El amor no sólo preocupa por hacer parte de las dinámicas de producción-consumo irreflexivas del capitalismo; es la excusa privilegiada que fundamenta buena parte de las relaciones patriarcales de dominación social y de relaciones únicas entre géneros impuestos. El amor termina siendo ese sentimiento que se busca entre hombres atléticos con mujeres modelos que formaran hogares con hijos aplicados en la escuela, quienes si son hombres buscaran ser atléticos y si son mujeres buscaran ser modelos de revista.. Pero lo que olvida éste esquema es que los feos somos más, y que tanto la formación de hogares como la crianza de los hijos puede superar las barreras de los géneros y de las familias monogámicas. Ese amor que se vende en las películas es un sentimiento histórico y la forma como amamos actualmente tiene que ver con una construcción propia de la cultura occidental hetero-monogámica (de familias basadas en el modelo del papa-hombre y la mama-mujer) y afirmar esto es constatar que no siempre se ha amado igual, y que podemos amar de forma diferente. El amor como una experiencia liberadora debe entonces destruir los prejuicios morales que limitan el amor a personas de sexo diferente, superando la dualidad masculino-femenino por el universo múltiple de personas iguales por ser humanas y diversas por ser si mismas.

Además de estas consideraciones hay una faceta del amor de la que poco se habla pero que está directamente relacionada con nuestra autonomía: la

forma en cómo se nos ha enseñado a amar está fuertemente condicionada por la obsesión, la sumisión al otro y el privilegiar a la pareja frente al resto de relaciones. Frente a las dos primeras se podría decir que estas condiciones psicológicas responden al miedo a asumir nuestra libertad que nos enseñan desde pequeños, incluso cuando nuestra libertad implica soledad. Este miedo a la libertad es la base sobre la que se fundamentan todas las dominaciones, y la pareja no está exenta de esto: cuantas veces no hemos sido objeto o sujeto de chantajes frente a nuestra pareja? Cuantas hemos sido directamente culpables o víctimas de limitar al otro de hacer algo? Cuantas más hemos dejado de decidir por nosotros siguiendo las decisiones de nuestra pareja? Recorrer el camino de la libertad implica respondernos estas preguntas, y más aun buscar transformar las prácticas irreflexivas en acciones conscientes y coherentes con nuestra autonomía, dejando atrás relaciones dependientes y altamente autoritarias en lo cotidiano.

En cuanto al privilegiar a la pareja frente a los demás habría que pensar cuanto ha afectado esta práctica las posibilidades de solidaridad y de apoyo mutuo con nuestros amigos y conocidos. Si nos atreviéramos a amar intensamente también a nuestros amigos y conocidos seguramente encontraríamos nuevas afinidades y proyectos colectivos en los que el cariño sincero y el encuentro cotidiano nos reafirmara la posibilidad de construir de forma horizontal las relaciones en la sociedad. Aunque no con todo el mundo se quiera mantener relaciones de proximidad tan profunda como las que se tiene con la pareja, el atreverse a abrir los círculos sociales, a cuidarnos entre todos, a solidarizarnos, a pensarnos de forma colectiva, es allí donde parte la posibilidad del compartir en comunidad, de volver a recuperar lo colectivo.

En estas pocas líneas no se ha intentado hacer un esquema único del amor libertario, de hecho moldear un tipo de amor para todos es inútil. No es el objetivo de este escrito responder a la pregunta como deberíamos amar. Solamente se quería identificar algunas de las limitaciones que tiene el amor tal y como nos lo enseñaron a sentir, al mismo tiempo que alienta al lector a cambiar las practicas del amor como limitación de la libertad y extensión de la esclavitud económica, sexual y psicológica. Por lo pronto es necesario pensar dinámicas diferentes en donde el relacionarnos con el otro no implique un ejercicio de dominación-sumisión ni con el ni con el resto de la sociedad.

Amar no sólo es necesario sino condición sin la cual los humanos no podríamos vivir en sociedad. Cuanto mas libre amemos mas honesto será el sentimiento, y cuanto más nos amemos más solidaria será la sociedad. El amor libre es el sentimiento fundamental que construye las relaciones sociales por que implica pensar en el otro mientras se piensa también en si mismo. Por eso es que la reivindicación del amor no sólo es política sino revolucionaria. Que cada cual ame como le de la gana mientras que cuando amen no hagan menos libres a los demás ni a si mismos.

***Lola+3. "23 d'abril: de quin amor parlem?", en *El Pèsol Negre* Nº 47, abril-mayo 2010, p7.**

Electoralisme, racisme i androcentrisme

Columna Clitoriana
Manresa, juliol de 2010

En el ple municipal del passat 21 de juny es va aprovar una esmena de la moció presentada pel partit racista Plataforma per Catalunya (PxC) sobre la regulació del vel integral a dins dels espais municipals. La moció presentada i llegida pel regidor del partit xenòfob Albert Pericas, inicialment, proposava que cap dona pogués entrar a les dependencies municipals amb burca o nicap. Els arguments d'aquest partit es basen en el fals pretext democràtic i en la fal·laç i vomitiva manipulació de fer servir la «llibertat de la dona» com a pretext d'una normativa prohibicionista i coercitiva. PP, ERC, CiU i PSC van fer el joc a PxC (ICV i CUP van votar en contra de la moció) i van esmenar la proposta reduint el to prohibicionista i convertint la proposta en un eufemisme basat en la «mediació, sensibilització i aconsellament». L'estratègia impunement electoralista ha pesat molt més que la mateixa lògica de repulsa al racisme i estigmatització d'un col·lectiu. D'aquesta manera, fent el joc esmorteïnt el discurs, d'aquí a molt poc (si no és ara) no es consideraran com a escandaloses propostes com aquesta o altres propostes ultraracistes de partits com PxC.

Nosaltres hem volgut comentar un dels punts electorals d'aquest partit: «Cap subvenció de diner públic, ni cessió de terrenys municipals, per construir mesquites i cementiris. No acceptarem cap cultura que fomenti la discriminació de la dona». Amb aquest to cínic i rere aquesta disfressa igualitària i emancipadora, ens trobem amb una idea totalment etnocèntrica en el sentit de considerar com a punt de partida i de mesura la societat occidental, elevant aquesta com a superior. Segonament, el fet de no acceptar «cap cultura que fomenti la discriminació de la dona» comporta rebutjar la mateixa cultura, una cultura cristiana i catòlica on la dona és àmpliament discriminada en diversos sentits, explotada de diverses formes i reprimida amb diferents mètodes. Cal recordar com coacciona a la dona la cultura cristiana i catòlica en el tema de la sexualitat? O el paper que considera que ha de tenir la dona dins el seu estimat model de família nuclear? O podríem recordar sinó a aquelles dones que van vestides de negre i tapades des de què el seu home es va morir. També podríem pensar els rols i les qualitats que segons aquesta cultura les dones han de seguir; ser amables, respectuoses (sobretot amb el seu marit), simpàtiques, encantadores, sensibles i sobretot, sobretot bones cuidadores.

Són tants els exemples que mostren que aquesta cultura, la nostra cultura, aquella que segons el mateix programa electoral de PxC «hem de defensar a ultrança» (literalment extret del pamflet: «Per la nostra identitat, cultura i tradicions. Prioritat a ultrança en defensar la nostra cultura») és la que ha mantingut a la dona en un estat de submissió i subordinació durant segles i segles.

Però argumentacions com aquesta sovint passen per alt a bona part de la societat, ofuscada en trobar objectius fàcils per responsabilitzar-los de l'actual situació de crisi en què vivim. El què fa por realment no és que un partit com PxC, difusor d'aquelles idees més discriminatòries en l'estructura social, propulsi campanyes racistes (això no sorprèn, fan el què són) sinó que el problema ve quan veiem que aquestes idees afloren i es fan fortes en un gran sector de la societat. I és que en moments com l'actual, en què la idea de moltes persones es complica, la tendència a atacar al qui té menys i està en una situació igual o més complicada que la nostra és la via més fàcil. És per això que discursos simplistes com els de PXC estan trobant en el moment actual la gran oportunitat per créixer i fer-se un lloc. Cal destapar en tot moment qualsevol discurs racista que escoltem, cal contra-argumentar els tòpics que, en moments i marcs com els actuals, poden ser la guspira de què atiï el foc del racisme i la discriminació massiva.

El vel integral; electoralisme oportunista

El debat entorn l'ús del vel integral i el recent canvi de normativa legal no són més que una estratègia electoralista iniciada per PXC i seguida per la resta de partits polítics. A través de mediatitzar un tema minoritari com aquest s'ha aconseguit que la població cregui com a necessària una normativa reguladora en aquest tema. Però realment generen alguna cosa positiva per aquestes dones els debats superflus i les legislacions prohibicionistes entorn l'ús del vel?

Si realment a PxC i altres partits polítics, el què els preocupés del tema del vel fos el fet que aquest discrimina a la dona (cosa que des del nostre punt de vista dubtem al cent per cent), haurien de traslladar el debat a tot el conjunt d'elements de la cultura cristiana catòlica que agredeixen a la dona des de temps immemorables. És clar que això no ho faran perquè realment no estan pas en contra de la subordinació de la dona a l'home, ni del model tradicionalista agressor patriarcal. Darrere d'això per tant només hi veiem una qüestió clara; tornar a posar altra vegada en el punt de mira la immigració. Aquí és quan apareix la clau de tot plegat; treure a debat i prendre un posicionament clar entorn a tot allò que tingui relació amb la immigració en el moment actual de crisi, significa guanyar o perdre vots. És per això que un debat com aquest no apareix perquè sí, ni menys a mans d'un partit racista com PxC. L'objectiu d'aquests és clar; atacar la immigració des de tots els punts que els sigui possible i fer-ho de tal manera que els impliqui un clar augment de vots.

Malgrat tenir clar que aquest és un debat inútil i oportunista volem expressar l'opinió entorn el tema del vel integral:
Nosaltres no farem una defensa del vel, ja sigui integral o no. No volem fer un carta de principis, però cal deixar clar que rebutgem tot tipus de religió o creença en un ésser superior en què se supediti el comportament de les persones a la interpretació d'aquesta creença. Qualsevol religió, i sobretot les monotestes, és patriarcal, ja que es contribueix en la construcció del sistema sexe/gènere i per la marcada discriminació entre homes i dones que comporten les pautes d'actuació i relació.

Tot i això, entenem que la prohibició, a cop de reglament, no serà mai la solució. Perquè cal que hi hagi un replantejament d'arrel de la situació. Una situació, en el cas de l'ús del vel integral, molt minoritària que en fer-lo extensible mediàticament el que fa és generalitzar i estereotipar amb prejudicis a un col·lectiu concret.

Ens trobem, doncs, amb un altre cas on s'ha tornat a legislar sobre un grup de la societat, en aquest cas les dones islàmiques, sense tenir-les en compte a elles ni tenir en compte les repercussions que tindrà la llei sobre aquestes. I és que aquesta mesura és una mostra més de l'androcentrisme imperant. Resulta molt fàcil legislar amb els problemes de les demés. Resulta molt fàcil jutjar a aquestes dones, sense ni tant sols haver parlat amb elles o amb qualsevol col·lectiu de dones islàmiques. Serà, com ja enfocàvem abans, que realment els és absolutament igual el vel i només és pur electoralisme? La resposta creiem que és òbvia.

De ben segur que a aquests polítics els importa ben poc com afectarà a la dona que porta el nicap, el fet que se l'hagi d'amonestar cada cop que hagi d'anar a qualsevol espai municipal, o quina serà la pressió social que haurà de carregar a damunt. El que més fàstic fa de tot plegat és que s'utilitzin debats com aquests com a mera estratègia electoral, i que partits com PXC aconsegueixin el seu objectiu; colar normatives racistes sota falsos pretextos com la igualtat de la dona que ni ells mateixos es creuen.

Destruit un camp de transgènics al Baix Empordà

Panotxa

Manresa, juliol de 2010

Aquests dos comunicats han estat extrets d'Indymedia Barcelona. En el primer s'explica com el dia 12 de juliol un grup de persones va destruir un camp de transgènics al Baix Empordà i els motius que van portar a dur a terme tal acció. El segon és una resposta a l'intent dels mitjans de desinformació de masses a crear confusió (negant que el camp fos de transgènics o que fós experimental) i evitar la problemàtica que hi ha darrere aquests cultius un cop duta a terme l'acció.

Com que d'accions d'aquest tipus quasi no en tenim precedents en aquesta zona, hem cregut interessant difondre l'iniciativa d'aquestes persones.

Comunicat 12 de juliol

Avui, 12 de juliol de 2010, desenes de persones hem sabotejat dos camps experimentals de blat de moro transgènic propietat de Syngenta situats al terme municipal de Torroella de Montgrí (Baix Empordà).

Hem destruït l'experiment transgènic a cel obert de Syngenta perquè entenem que aquest tipus d'accions directes són la millor manera de respondre a la política de fets consumats per mitjà de la qual la Generalitat, l'Estat i les multinacionals biotecnològiques duen dotze anys imposant-nos unilateralment els organismes modificats genèticament (OMG) en l'agricultura i l'alimentació.

L'Estat espanyol, amb més de 75.000 hac. sembrades l'any 2009, concentra aproximadament el 80 % de la superfície conreada amb OMG a Europa. Després d'Aragó, Catalunya és amb unes 27.000 hectàrees la regió europea amb més hectàrees d'OMG conreats. A la vegada, durant els últims anys el 42 % dels camps experimentals a cel obert d'OMG a la UE han estat sembrats a l'estat.

Syngenta és la tercera empresa de llavors més gran del món (després de Monsanto i de Dupont). El seu objectiu és dominar de manera monopòlica el mercat mundial de llavors per tal que totes les pageses i tota la producció agrícola del planeta depengui de les seves ventes de llavors. Syngenta, juntament amb el grapat d'empreses transnacionals (ETN) que controlen a) els mercats mundials d'insums agraris (llavors, fertilitzant, agroquímics…), b) els circuits de distribució i comercialització d'aliments i matèries primes agroalimentàries, i c) el mercat mundial de productes transformats, és una de les principals promotores i beneficiàries del model agroalimentari corporatiu i industrial actualment hegemònic. Després d'haver estat imposat durant dècades a escala planetària, cada cop més veus assenyalen que 1) aquest nefast model productiu i social és un dels principals responsables de la crisi alimentària, ecològica i climàtica a què s'enfronta actualment la humanitat, i 2) els transgènics agrícoles representen una nova volta de cargol del model agroindustrial, la qual no fa res més que profunditzar els gravíssims impactes socials, culturals i ambientals associats a l'agronegoci transnacional.

Segons la legislació europea, els camps experimentals d'OMG representen un pas intermitg indispensable perquè la Comissió Europea (CE) aprovi el conreu comercial en territori europeu de varietats transgèniques que fins ara no estaven autoritzades a la UE. Com duen anys denunciant diversos actors europeus, el protocol que han de seguir les ETN biotecnològiques per obtenir l'aprovació de les seves llavors transgèniques està ple de trampes i irregularitats. Entre elles, destaquen, per una banda, els diversos escàndols que han esquitxat l'Agència de Seguretat Alimentària Europea, (EFSA) els quals han deixat clar que aquest organisme pretesament científic està al servei de la industria transgènica. Per altra banda, també cal assenyalar el paper de promoció encoberta dels OMG agrícoles que està jugant la mateixa CE.

Dotze anys després que s'iniciés el cultiu de blat de moro transgènic a Catalunya l'aparició de desenes de casos de contaminació genètica de les produccions agràries ecològica i convencional (contaminació de partides de llavors, en l'àmbit de camp, de pinsos per l'engreix animal i de productes per a l'alimentació directa humana) ha demostrat reiteradament que la pretesa coexistència entre cultius transgènics i no transgènics és totalment impossible, a més d'absolutament indesitjable. La proliferació de l'agricultura transgènica al nostre territori ha suposat l'extinció de com a mínim dues varietats de blat de moro tradicional («morat» i «del queixal») i la disminució en un 95 % del conreu de blat de moro ecològic entre els anys 2002 i 2008.

Tot plegat indica inequívocament que els OMG agrícoles fan impossible el desenvolupament i la consolidació de models de producció, de distribució, de consum i de societat alternatius al dominant, basats en l'agroecologia i la lluita per la sobirania alimentària del pobles. És per això que rebutgem frontalment tant els transgènics agrícoles com la societat tecnoindustrial capitalista que els fa possibles i necessaris (… necessaris perquè uns pocs actors molt poderosos consolidin el seu domini sobre la població mundial, i perfeccionin les seves estratègies de negoci). És per això que fem una crida a passar a l'acció per tal de destruir tant els conreus transgènics com l'ordre social que perpetuen els actors que els promouen.

L'error és plantar transgènics

El camp de blat de moro situat a Torroella de Montgrí que va ser destruit el passat 12 de juliol era transgènic, segons ha reconegut en declaracions a la premsa el mateix propietari. Independentment de si es tractava d'un camp experimental, de demostració o comercial, el sol fet que es tractés d'un camp de cultius modificats genèticament (MG), justifica i legitima la seva destrucció; més encara, quan estava al costat d'una reserva natural i d'altres camps de cultius no MG.

L'agricultura transgènica, encara que es dugui a terme amb varietats aprovades, té associats gravíssims impactes socials, ambientals i sobre la salut humana. Les desenes de casos de contaminació genètica de la producció ecològica i convencional que s'han produit a Catalunya i a l'Estat des de què van iniciar-se els cultius i les importacions d'OMG, demostren que la coexistència entre cultius MG i no MG és totalment impossible. Això impossibilita el desenvolupament de producció, consum i de societat alternatius al dominant, corporatiu i industrial i generador de greus crisi ecològiques, climàtiques i socials.

El tractament mediàtic que ha rebut l'acció del 12 de juliol demostra que, una vegada més, els mitjans de comunicació silencien les crítiques i obvien el debat real i profund sobre què implica l'agricultura transgènica.

Els mitjans de comunicacio també haurien d'assumir la seva responsabilitat, la seva falta de rigor i el fet de no contrastar les informacions que reben abans de publicar-les en forma de notícia. Més enllà de l'allau d'informacions en premsa a partir del dia 15 (tres dies després de l'acció) que asseguren que els «ecologistes radicals» van cometre un error en destruir un camp que no era experimental, nombrosos indicis mostren que tot plegat podria tractar-se d'un muntatge de la Fundació Antama, el lobby biotecnològic espanyol, Syngenta i el mateix propietari del camp. De fet, aquesta tàctica de mentir i negar que es tracti de camps d'experimentació busca confondre l'opinió pública, desacreditar l'acció i els seus promotors i desviar el debat. Aquesta tàctica ja ha estat emprada en diverses ocasions en d'altres països com ara Regne Unit i França.

Alhora, hi ha evidències que indiquen que el camp de transgènics destruit el dia 12 no era comercial: en el mes de maig, es va comprovar que els diversos grups de fileres de blat de moro sembrats havien estat identificades i distingides entre elles per mitjà de cartellets blancs numerats, una pràctica que s'empra sistemàticament en camps experimentals i de demostració, però en cap cas en camps comercials. Posteriorment, just després que el Diari de Girona informés de la ubicació exacta del camp experimental de Torroella, els cartells blancs amb les indentificacions numèriques havien estat puntualment retirades. Intentaven amagar les proves que allí s'estava experimentant o conreant transgènics per fer una demostració?

En aquest sentit, cal assenyalar les nombroses contradiccions que han aparegut als mitjans en relació amb qui, quan i perquè no va autoritzar la realització de l'experiment. Alguns diaris, han assegurat que va ser Syngenta qui hi va renunciar; altres han dit que va ser el mateix agricultor qui es va fer enrere, i per últim, publicacions com ara El País han afirmat, sense citar les fonts, que va ser la Generalitat qui no va autoritzar l'experiment perquè el camp es trobava molt a prop d'una àrea protegida.

Tot plegat posa de manifest la manca d'informació pública i fiable sobre la ubicació dels camps experimentals així com la manca de control i de seguiment de l'agricultura MG i els seus impactes per part de les diverses administracions competents. D'acord amb un mandat explícit de la CE, i després d'haver-se negat a fer-ho durant anys, aquest any per primera vegada la MARM va facilitar la informació i les característiques dels camps experimentals a *Amigos de la Tierra* arrel que aquesta organització dugués a terme una petició formal d'informació ambiental. Cal denunciar que la informació que el govern de l'estat estava obligat a donar era la relativa als camps experimentals autoritzats, no la relacionada amb les peticions d'autorització. Això indica que tampoc aquest any l'Estat ha complert amb la legislació europea vigent pel que fa al dret públic a la informació ambiental sobre la ubicació i les característiques dels camps experimentals de transgènics, de la mateixa manera que ni l'Estat ni la Generalitat compleixen ni la legislació sobre l'etiquetatge dels aliments que contenen OMG, ni informen els agricultors sobre els camps comercials sembrats amb OMG en la seva àrea, ni duen a terme els plans de seguiment i control dels impactes associats a l'agricultura transgènica.

Per últim, en resposta a les peticions de què es faci justícia efectuades per representants d'alguns sindicats agraris notòriament reaccionaris com ara JARC, cal dir que l'incompliment sistemàtic per part de les administracions de nombrosos articles que la Llei que regula l'alliberament voluntari d'OMG (mesures que les institucions competents han de desenvolupar previament a l'autorització de la sembra d'OMG a cel obert, així com les que han de dur a terme després de què siguin sembrats), posa de manifest que tots els camps comercials, experimentals i de demostració transgènics sembrats actualment a Catalunya i a l'Estat incompleixen la Llei. Alhora, cal insistir en què l'esmentada legislació ha estat desenvolupada per unes institucions « públiques » que duen treballant 12 anys colze a colze amb les multinacions biotecnològiques per tal d'imposar els OMG en l'agricultura i en l'alimentació. Conseqüentment, reivindiquem la legitimitat i la necessitat de destruir tots els camps MG, també en l'hipotètic cas que aquests complíssin la legislació. Així, hem d'insistir en què la coexistència entre l'agricultura MG i la no MG és totalment impossible, que l'expansió de cultius transgènics a Catalunya ha suposat que entre els anys 2002 i 2008 el conreu de blat de moro ecològic s'hagi reduit un 95 %, així com l'extinció per sempre de com a mínim dues varietats catalanes de blat de moro tradicional úniques al món, a més de desenes de casos de contaminació genètica. També cal assenyalar que nombrosos estudis evidencien des de fa anys que els cultius i els aliments MG duen associats importants impactes socials, ecològics i sanitaris; estudis en què s'han basat 11 països europeus per prohibir el seu conreu.

Protegeix-te dels que fan de la salut un negoci

Maria Blanquer (dietista-nutricionista)
Barcelona, juliol de 2010

En l'actualitat, estem a l'era de la comunicació. Els mass media permeten la disponibilitat de molta informació sobre qualsevol matèria. No obstant això, aquest excés d'informació que rebem en matèria de salut, que no sempre és la correcta, pot ser fins i tot contradictòria, fet que afavoreix la generació de certes creences i mites que tenen una acceptació moltaàmplia. A vegades, aquests mites han sorgit d'evidències que després, gràcies a la investigació, s'han modificat i, encara que la idea original era correcta, ara són discutibles. Però el missatge segueix en vigor entre algunes persones. Tot plegat, pot contribuir a confondre, i a adoptar actituds errònies i poc saludables en un intent de millorar la salut.

Sabem que la majoria de medicaments que prescriu l'alopatia o medicina convencional tenen efectes secundaris, que sovint es retiren medicaments del mercat pels seus efectes adversos sobre la salut, i, si tenim en compte que la indústria farmacèutica, és un senyor negoci sense escrúpols (escàndols com el tant recent de la «Grip A,», ho confirmen), ja no sabem de qui ens hem de refiar.

Cada vegada més hi ha una consciència més clara que l'ús de medicaments comporta riscos associats. No obstant això, la gent no sol tenir prejudicis quan es tracta de remeis a base d'herbes. Es pensa, encara, que l'ús de plantes (ja sigui en una simple infusió o mitjançant la ingesta d'extractes concentrats en diferents formats) està exempt de riscos. Però moltes plantes contenen principis actius que poden produir efectes no desitjats en algunes persones. De moltes substàncies vegetals, a més, hi ha un desconeixement important sobre el seu marge de seguretat. Poden interferir, amb l'efecte tant d'altres plantes com de medicaments. Un exemple entre molts podria ser el Ginkgo Biloba. El Ginkgo Biloba és una planta utilitzada amb diversos fins: problemes de circulació, pèrdua de memòria, depressió, mals de cap, colon irritable, mareig, abús d'alcohol, etc. La seva efectivitat per aquests usos no està demostrada, però encara més important és que el seu consum pot presentar riscos, com: augmentar el risc de crisis epilèptiques en persones que pateixen epilèpsia, augmentar el risc de sagnat en persones que prenen anticoagulants, interferir amb determinats medicaments contra la tensió arterial o la diabetis, etc.

Un altre exemple podrien ser les, ara tan populars, Bayas de Goji que, teòri-

cament, allarguen la vida, redueixen el risc de càncer, reforcen el sistema immune, ajuden a perdre pes, milloren la resposta sexual i un llarg etc. És cert que aquesta fruita, procedent d'una planta original del Tibet, conté abundants vitamines i antioxidants, però en un percentatge similar al d'altres fruites del bosc. Per tant, no val la pena pagar un preu tan elevat, quan prenent les cinc racions diàries recomanades de fruita i verdura locals, en podem treure els mateixos o més beneficis.

En quan a l'homeopatia, avui sabem que el benefici d'aquesta medicina no és superior al del placebo (Goldcare, 2007). Això sí, no presenta efectes secundaris associats al seu consum com és el cas de la medicina convencional. Però, si que reforça el concepte de medicalització. Es a dir, pensar que la pastilleta en qüestió ens curarà independentment dels nostres hàbits. També, és un negoci.

És important diferenciar els conceptes de «natural» i «saludable» que, encara que a vegades poden coincidir, són radicalment diferents. S'ha d'evitar la idea que allò natural s'associa a bo i el que és artificial a dolent o perjudicial. Un producte pot ser natural i no per això afavorir l'establiment de la salut.

Per exemple, un bolet tòxic és natural, i pot ser mortal, i el clor que s'afegeix a l'aigua és sintètic i artificial, però evita moltes toxiinfeccions alimentàries (no cal, recordar que cada any es moren al món uns 2 milions de persones per causa de malalties transmeses per l'aigua). El «Clostridium Botulinum» és un microorganisme present a la terra que, també, mata molt naturalment. La mantega és ben natural però conté molt greix saturat i colesterol i, per tant, si es consumeix en excés pot ser perjudicial.

Un bon estat de salut ens permet gaudir d'autonomia, d'independència, de més temps, de més llibertat, etc. en definitiva, de la vida. Però és important no confondre la salut amb un ús de l'atenció mèdica curativa, ja sigui convencional o alternativa, i centrada exclusivament en la malaltia. Ni supeditar el maneig de la nostra salut als interessos econòmics de ningú.

La millor estratègia: la prevenció

Des del coneixement del mapa del genoma humà (Collins et al., 2003), totes les malalties, excepte els accidents, es pot considerar que tenen un component genètic. Totes les malalties es consideren com a resultat de la interacció entre el genoma de cada individu i l'ambient, allò que varia és la contribució relativa de cadascun d'ells (Corella et al., 2005). L'ambient o factors ambientals estan constituïts per tots aquells factors no genètics (dieta, exercici físic, consum de tabac, alcohol, estrès, contaminants químics, contaminants físics, microorganismes, fàrmacs, intervencions quirúrgiques, etc.). De tots aquests factors ambientals, l'alimentació seria quantitativament el més important ja que tots estem exposats/des contínuament a aquest factor des del primer moment de la vida. Per a algunes malalties serà més important la influència genètica mentre que per altres ho serà l'ambiental, però s'ha de produir tal interacció per arribar al resultat final.

Un terme inherent al de salut és el de prevenció: es tracta d'evitar els factors de risc de patir malalties i/o accidents. En aquest sentit, es pot deduir que per gaudir d'un bon estat de salut cal adoptar un estil de vida saludable. Així, els components clau a tenir en compte a favor d'un estil de vida saludables serien:

- Procurar descansar, dormir suficients hores.
- Deixar de banda els hàbits nocius (tabac, alcohol, drogues, etc.).
- Practicar exercici físic.
-Optar per una alimentació saludable.

Sobre els hàbits nocius: encara que sembla que està clar que el tabac mata (és cancerígen i produeix infarts de miocardi, entre una llarga llista d'efectes secundaris), encara hi ha persones que ho dubten, i fins hi tot, que fumen per a d'altres: en presència de nens/es i durant l'embaràs, etc. No em vull estendre sobre el consum de drogues, ja que es mereix un article a apart.

Quan a l'alcohol, resulta que també hi ha dubtes sobre si és perjudicial o no. Si és el teu cas, valoreu tu mateix/a:

- A Europa 1 de cada 10 morts és atribuïble al consum d'alcohol a causa de: lesions (1/3 de tots els accidents de trànsit), càncer, cirrosi hepàtica i malalties cardiovasculars.
- Tots els beneficis que s'atribueixen al consum d'alcohol, pel seu contingut en certes substàncies antioxidants i antiinflamatòries, també s'obtenen consumint fruites, verdures i hortalisses.

La manca d'activitat física o sedentarisme pot duplicar el risc de patir malalties cardiovasculars. En canvi, entre els beneficis de l'exercici físic, si es practica de manera regular, d'intensitat moderada i continuat, cal destacar-ne els següents:

• Contribueix a la prevenció del sobreprès i de l'obesitat.
• Afavoreix la pèrdua de pes i ajuda a mantenir el pes perdut.
• Redueix el colesterol total.
• Ajuda a prevenir les malalties cardiovasculars.
• Manté la integritat de la densitat òssia.
•Millora el control de la pressió arterial.
• Millora el control metabòlic en cas de diabetis.
• Millora la capacitat respiratòria.
• Millora el sistema immunitari.
• Ajuda a regular la funció intestinal.
• Té efectes psicològics positius: augmenta l'autoestima, disminueix l'ansietat i la depressió.

Els canvis en els hàbits alimentaris, la influència de la publicitat, la globalització de les dietes i la reducció generalitzada de l'activitat física han agreujat en general els factors de risc i, probablement, també les malalties sofertes en conseqüència, als països en desenvolupament. Les dietes tradicionals, basades en gran part en aliments d'origen vegetal, han estat reemplaçades per dietes amb un alt contingut de greix, molt energètiques i constituïdes principalment per aliments d'origen animal.

Per a un creixement adequat, pel manteniment d'un òptim estat de salut i per poder desenvolupar les diferents activitats de la vida quotidiana, també cal una alimentació saludable, és a dir aquella que és suficient, equilibrada, variada i satisfactòria. És important, també, tenir en compte aspectes com la higiene amb la manipulació dels aliments. El 50 % de les toxiinfeccions alimentaries tenen lloc a casa. Per prevenir-les és important respectar cinc normes bàsiques:

—Rentar-se les mans i desinfectar sovint les superfícies de la cuina.
—Separar els aliments crus dels cuinats per evitar la contaminació creuada.
—Refredar els aliments que no es consumeixin al moment en menys de 2 hores.
—Per reescalfar els aliments s'ha d'arribar a 70ª C., al centre de l'aliment.
—Per descongelar un aliment, s'ha de deixar dins la nevera.

En el context de la prevenció, i a manera de resum, el següent llistat de recomanacions et poden ser d'utilitat:

• Escollir la màxima varietat d'aliments (dels saludables, òbviament).
• Prendre cinc racions diàries de fruites, verdures i hortalisses (ex.: 1 poma + 1 tall de síndria + 1 préssec + 1 amanida + 1 bol de gaspatxo).
• Incrementar el consum d'aliments rics amb fibra i/o antioxidants (fruites, verdures i hortalisses, llegums, cereals i derivats integrals: pa, arròs, pasta, etc. i fruita seca).
• Minimitzar la ingesta d'aliments rics amb greix saturat (optar per carns magres, peix i làctics desnatats o baixos en greix).
• Utilitzar oli d'oliva tant per cuinar com per amanir.
• Beure aigua quan tens set.
• Moderar el consum de sal, sucre, dolços, te, cafè i begudes amb gas.
• Evitar el consum d'alcohol i tabac.
• Dur a terme unes 5 menjades al dia i dins un horari regular: esmorzar, mig matí, dinar, berenar i sopar.
• Menjar de manera relaxada, mastegant i assaborint bé els aliments.
• Tenir cura de la higiene en la manipulació dels aliments.
• Si tens fills/s'optar per la lactància materna.
• Dur a terme exercici físic moderat de manera habitual (mínim 30 minuts diaris).
• Prendre només medicaments o suplements en cas de necessitat diagnosticada per algun/a professional amb titulació.
• Conduir amb prudència, etc.

Recorda que l'autogestió de la salut implica assumir la responsabilitat envers cadascú i deixar de delegar-la a altres persones o institucions.

Grup de Suport a la Zona Costa

GAZC

Barcelona, juliol de 2010

L'acabat de crear GAZC (Grup de Suport a la Zona Costa) va llançar el repte i la resposta no va poder ser més positiva. Entre 250 i 300 persones es van acostar en algun moment del dia a la Jornada Solidària organitzada per l'esmentat col·lectiu al CSO la Astilla de l'Hospitalet de Llobregat, no només amb la finalitat de donar a conèixer la situació concreta d'aquest enclavament de Mèxic, sinó també emmarcar les seves circumstàncies en el panorama internacional, i més concretament el vinculat a Amèrica Llatina.

El matí va començar amb una xerrada en la qual membres del Consejo Autónomo Regional de la Zona Costa de Chiapas i de Mexicanxs en Resistència, van il·lustrar a la cinquantena de persones presents sobre diferents enfocaments de la realitat d'aquell país, amb especial incidència en l'estat de Chiapas. El debat que va seguir a la xerrada va ser particularment participatiu, potser animat en part pel fet que la gent va agrair una visió de la realitat mexicana allunyada de la lectura oficial que des d'Europa ens sol venir donada, i ratificada contínuament pels grans mitjans de comunicació, que menystenen constantment el voluminós catàleg d'atemptats als drets humans en un país que, en l'àmbit oficial, ha imposat al món una visió unilateral de guerra oberta contra el narcotràfic. La jornada va prosseguir amb un menjar a base de cus cus, la projecció de diverses pel·lícules i documentals relacionats amb el tema del dia, i els concerts de la mexicana Muna i el grup català Tus Vecinos, que van donar pas a una nova xerrada-debat, en aquest cas centrada en l'evolució i sintonia dels diferents conflictes que s'estenen per diversos països llatinoamericans. Per a l'ocasió es va disposar de la presència de tres persones amb àmplia experiència de col·laboració política i d'acompanyament en països com Colòmbia, Guatemala, Nicaragua o el mateix Mèxic. Membres de Brigades Internacionals de Pau, del col·lectiu Maloka i de la Federació Catalana d'ONG's van establir des de diferents perspectives trets inherents i transversals en països que publiciten al món que són democràcies formals, però que en les seves realitats quotidianes estan habituats a conjugar termes com repressió, caciquisme, corrupció institucional, narcotràfic i explotació de la terra. En aquest últim apartat té molt a veure la presència d'algunes empreses espanyoles (cas d'Iberdrola a Guatemala), que exploten, desplacen i desintegren la vida de moltes comunitats autòctones, mentre a la nostra opinió pública volen fer creure que els seus motius no són altres que la cura del medi ambient i proporcionar llocs de treball a la població local. La Jornada Solidària amb la Costa de Chiapas va acabar amb un espectacle de màgia protagonitzat pel Mag Mon i un ball que es va allargar fins entrada la matinada.

El passat 26 de juliol a La Casa de la Solidaritat el GAZC va organitzar un debat entorn la "Repressió política i presó", en el marc de les anomenades "Jornades de Resistència Antirepressiva i per la llibertat de presos "que es celebraran a primers d'agost a la ciutat de San Cristóbal de las Casas (Chiapas, Mèxic). La conversa va reunir gent diversa al voltant dels relats d'experiències directes en relació a la repressió política, l'empresonament i la resistència. L'acte va unir contextos tan aparentment distants com Catalunya i Mèxic, però amb paral.lelismes més que evidents a jutjar per les diferents experiències representades, amb tres dels presos més destacats de la lluita social catalana actual, i les lluites de la costa de Chiapas i Atenco .

L'objecció fiscal finança un curs d'alfabetització

PBAG

Manresa, juliol de 2010

La Plataforma Bages Aturem la Guerra cada any impulsa la campanya d'objecció fiscal a les despeses militars. Sempre destinava els beneficis a projectes de solidaritat internacional, però aquest any els ha destinat a un projecte social local. El projecte triat ha estat un curs d'alfabetització per a mares i pares de l'escola Renaixença organitzat per l'AMPA. En total, 31 objectors i objectores han desviat diners del capítol militar de la declaració de renda i els han aportat al projecte. Amb aquesta iniciativa, s'han obtingut 3.247,50 €, import que cobreix amb escreix el pressupost del curs.

Es tracta d'una iniciativa que potser val la pena tenir en compte, ara que en l'últim Pèsol es va encetar un debat sobre el finançament dels col·lectius.

horroscopos

Seres sin luz

Manresa, juliol de 2010

Han hecho falta muchos años de preparación para sentirnos listas para poder desarrollar un horroscopo de esta embargadura, tan fiable como un telediario de Antena3. Nuestros conocimientos en espeleologia, instalacion de placas solares nivel 1 y un cursillo sobre primeros auxilios de la cruz roja avalan nuestro conocimiento de los astros. Tan elaborada tarea, viene complementada por el hecho de haver experimentado con "aiaguasca" y haber perforado nuestros chakras mediante piercings en los 7 puntos energéticos vitales.

Aries

no hace falta que busques trabajo, no encontrarás porque no hay. Goza de la vida y explora nuevas posibilidades. Días propicios para realizar sabotajes y vandalismo.

Tauro

si pretendes volar un edificio del ayuntamiento no olvides borrar tus huellas!!! no tengas miedo: rompe con la heterosexualidad, conocerás tu lado bi.s

Géminis

no pierdas tiempo en las colas del inem, también existen bancos y millonarios. En la charla del próximo sábado conocerás el amor de tu vida. Si resulta ser un baboso, dale un puñetazo de mi parte.

Cáncer

pasa de la quimio, aprovecha la vida y haz lo que siempre has deseado. Escupe al policia que llevas dentro: desnudate en la calle, asalta el supermercado de la esquina, meate en la casa del alcalde, ponte este pasamontañas que tanto te gusta!

Léo

si quieres estar a la última lleva burka ó mini o pantalones caídos... no uses tangas de leopardo, que han hundido el sector téxtil catalán. Mal momento para hacer el amor en calcetines.

Virgo

pésimo momento para gestionar el amor libre. Si eres vegano cuidado con las trazas. Desarrolla tu lado masculino.

Libra

si eres secreta recibirás unos cuantos reveses. Buen momento para informarte aún más sobre Grecia. La onda queer te va a flipar.

Escorpión

momento propicio para iniciar proyectos políticos. Los astros dicen que este mes los seguratas no estarán muy atentos, APROVÉCHALO!!! estarás más marujito de la cuenta. Boicotea a la Benetton.

Sagitario

mejor no creas en horroscopos. Enciérrate en casa y no salgas; estos dos meses estarán fatal. Tu única salvación és que llegue ya el apocalípsis del 2012 o irte a alguna de las acampadas anti-algo para respirar aire limpio.

Capricornio

Tranquila, que en la próxima mani no te van a detener. A propósito, ahórrate lo de la prueba, estás embarazada. Si tienes problemas para abortar cágate en Díos y en la iglesia.

Acuário

el rollito académico no te conviene, salta al pizarrón de las paredes; encartela y pinta hasta redecorarlo todo. Potencia tu lado femenino (si existen los lados...)

Piscis

el dios bakunin se te aparecerá por la noche. Hazle caso y pásate a la anarquia. En caso de duda ayudate de una "ouija" o en deficiencia acude a las actividades del centro social del lado de tu casa.

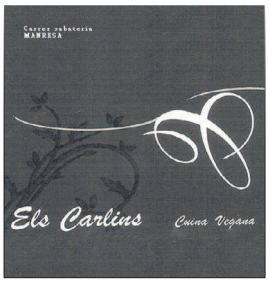

Organitzacions anarquistes Som molts. No estem sols

POP

Gironella, juliol de 2010

Un bon dia, a saber perquè, descobreixes que ets anarquista. Potser ja ho eres abans, però veies que era una cosa de super-punks, o que és una evolució de la persona i la consciència a la qual no podràs arribar mai a la vida. Però no defalleixes i continues fent la teva, autoorganitzant-te, generant xarxes de solidaritat, assistint o organitzant xerrades i tallers, aprenent i llegint (aquest és el meu cas, eh?, a tu pot ser que et vingui per una altra banda).

Un cop saps què ets i què vols, només et queda organitzar-te, buscar un grup d'amiguets o d'afinitat, o directament d'allò que et permeti dur a la pràctica les teves idees i forma de pensar, ja que tu sol no pots fer res (buenu, fer, fer, sí que pots, però no és enriquidor ni sa mentalment). No som ningú per aconseguir cap canvi enlloc individualment, ja que no podràs compartir, contrastar, discutir, dialogar, és a dir, millorar.

Avui en dia és més difícil saber on dirigir-te, ja que l'espectre d'organitzacions és molt ampli i divers, tant com diferents corrents té l'anarquisme, sumant-hi les diferents formes d'organització que hi ha i sense cap connexió entre elles. Molts desconeixen els companys del costat, per manca de ganes o per divergències en la manera d'actuar.

Les organitzacions anarquistes més conegudes són les sindicals, organitzacions on els treballadors s'organitzen de manera federativa per lluitar pels drets dels treballadors, per tenir una feina digna o bones condicions de treball. Els més coneguts, encara que no majoritaris són la Confederació Nacional del Treball a causa de la gran història que porta a les seves espatlles, per bé i per mal. Són el referent, ja que té una trajectòria i un nom que ha marcat en aquest país i encara fa mal a les orelles a certs sectors de la societat. Actualment estan associats a l'Associació Internacional de Treballadors.

També tenim la Confederació General del Treball, el sindicat més gran, també hereu de la CNT històrica, es van escindir a causa d'un canvi de direcció, de la manera de fer. Alguns diran que per participar de les eleccions sindicals i rebre subvencions de les administracions són uns venuts, però el que importa no és buscar els punts que ens separen, sinó els que ens uneixen. Són anarquistes, així ho creuen i així ho diuen. Doncs unimnos, i quan haguem guanyat ja ens barallarem entre nosaltres, no hi ha problema. Sempre hi ha temps per

tirar-nos els plats pel cap.

Però la cosa no acaba aquí. Posats a barallar-nos i a escindir-nos també hi ha la CNT-Catalunya, sorgida a causa de problemes interns i d'estatuts amb la CNT-AIT, les quals fan molta feina en la difusió de la cultura llibertària. I per últim hi ha la Confederació Sindical Solidaritat Obrera, escindits de CGT, que en termes de mal definir, quedarien en un entremig de la CNT i la CGT. Havent-hi aquesta amalgama d'organitzacions, en format federatiu, enfadades unes amb altres és difícil saber cap a on anirem, però hem de saber que el sindicalisme no és l'única forma de lluita ni de pensament anarquista. Fins i tot hi ha gent que no creu que sigui una manera de lluita de l'anarquisme (i això que és el majoritari), però ens és igual, ja que tal com he dit abans, hem de buscar els punts que ens uneixen (haurem de crear una corrent anarkojipi per poder fer la rebel·lió en germanor, je, je).

Però hi ha encara molts més grups: Un dels que té més història és la Federació Anarquista Iberica (FAI), ben coneguda per la història d'aquest país, per la relació que va tenir amb la CNT i per la corrent anarcoindividualista amb què es va fundar. Tracta de coordinar diferents grups amb un format no legal, sense institucionalitzar-se, amb poca afinitat amb el sindicalisme. Estan integrats a la Internacional de Federacions Anarquistes (IFA).

Un altre grup històric és la Creu Negra Anarquista, una federació de grups autònoms que s'encarrega de treballar amb els presos polítics anarquistes, o no, i fer que ningú s'oblidi d'ells, fent campanyes, enviant material, o recaptant pasta per totes les mogudes relacionades. Actualment són un nombre de grups reduïts a causa de diverses circumstàncies (organitzatives i repressives). També és un grup que en l'àmbit internacional està en moltes regions del planeta.

Llavors aquí, la cosa es complica. Hi ha la Federació Iberica de Joventuts Llibertàries (FIJL), abans lligada a la CNT, però amb un posterior tarannà insurreccionalista. En l'actualitat estan reconstituint-se ja que divergències amb el nom i la repressió palpada en la pròpia pell, fa difícil la seva visualització.

També ha sorgit la Federació Ibèrica de Joventuts Anarquistes (FIJA), amb gent que vol una manera més organitzativa, que es veuen hereus de l'antiga FIJL. Fins i tot van posar-se aquest nom, però en veure que encara n'hi havia en van formar una de zero. Han començat amb molta empenta publicant una sèrie de llibrets i organitzant els diferents grups que la conformen.

En el món estudiantil ha aparegut la Federació d'Estudiants Llibertaris (FEL), localitzats en una sèrie d'universitats concretes, on cada assemblea funciona autònomament. Estan en un procés de replantejament, ja que la coordinació és molt complicada i la vida dels estudiants és limitada, complicant la continuïtat del projecte.

En els últims temps s'han buscat noves formes d'organització, creant xarxes d'afinitat anarquistes, de la qual coneixem la Xarxa Anarquista, un projecte que aglutina a tota una sèrie de col·lectius, d'una varietat molt diversa, però amb un projecte en comú que la fa visible.

Llavors arribem a les controvertides cases okupades, amb els Centres Socials (Autogestionats o Anarquistes) Okupats, Ateneus Llibertaris, Espais Alliberats, Zones Temporalment Alliberades, etc. i tot un mosaic de noms. L'okupació no significa anarquia, però en certes cases okupades es consideren així i treballen per això. No en són la majoria, però estan disseminades per tot el territori, funcionant autònomament, creant vincles amb altres centres sense tenir en compte la llengua i la geografia. Aquesta forma organitzativa també la trobem en espais no okupats com Ateneus, Col·lectius, Assemblees i Grups Llibertaris.

En alguns d'aquests grups, han posat en pràctica l'experiència de crear una Fundació o un Centre d'Estudis Llibertaris, amb funcions molt clares d'arxiu i de promoció de les idees llibertàries. Algunes són biblioteques, fent també la funció del tot el que acabem d'esmentar. Llavors hem de comentar la Xarxa de Biblioteques Socials, on es posa al servei de tot aquell que li interessi tots els documents, llibres, en definitiva, tot l'arxiu, per poder consultar-ho i fer-ne ús.

Però la cosa encara no acaba aquí. Hi ha tot un entramat de persones i col·lectius que conformen Editorials, Distribuïdores, Ràdios, Portals d'Informació i Publicacions en formats de fanzines, diaris, revistes i butlletins que fan molta feina. Cada un en el seu camp, però aportant el seu esforç per tot allò pel qual lluitem. S'organitzen de maneres molt diverses, alguns més criticables que d'altres, però no ens posem puristes, que hem d'aprendre els uns dels altres.

En l'ampli món de la defensa del territori, hi ha experiències anarquistes molt vàlides, des de l'okupació rural, passant per alguna plataforma (però d'aquestes ja se'n salven poquetes), fins als Front d'Alliberament de la Terra (ELF), petits grupuscles autònoms que creen debat, informació i fan accions defensant les seves creences. No ens oblidem de què està més instaurat al país (més no vol dir molt), el Front d'Alliberament Animal (ALF), amb el mateix funcionament que l'ELF i amb total autonomia en les seves accions i pensament.

De tot aquest entramat no hem d'oblidar els pocs grups que treballen des d'un punt de vista anarquista el tema de gènere, de relacions sexuals, el sexisme i masclisme i la teoria queer amb la diversificació de la dualitat sexual.

I, encara que en tinguem poques experiències en l'actualitat, hi ha les Escoles Anarquistes, un espai de formació lliure per als infants basat en l'assemblearisme, on ens han donat bons resultats i se'ns ha demostrat que és possible encara en aquesta societat.

I per acabar tenim altres grups dels quals només anomenaré, ja que o no ho tinc molt clar o no acabo de trobar bé la informació. Aquest són els diferents Grups o Assemblees Antifeixistes, que lluiten amb un projecte molt concret, els Red and Anarchist Skin Heads (RASH) diversos grups d'skins polititzats, comunistes i anarquistes repartits per tota la geografia espanyola o la Federació AnarkoPunk, amb la seva Internacional AnarkoPunk, on fan de l'estètica i l'actitud punk una manera de lluita i de vida per l'anarquisme.

Veient tota la fauna que conforma l'anarquisme en aquestes terres, es fa difícil veure com arribarem junts a alguna cosa. Ja veurem com ens ho fem. L'important és que cada un estigui on se senti més còmode, però que actuï i generi xarxes per poder lluitar per canviar el nostre entorn. A casa, sols, no canviarem gaire cosa, però junts podem fer molt. Tal com va dir un viejo Lucio: Somos muchos! Només hem de trobar aquells punts en comú, aquells projectes comuns que ens uneixin en una gran força per poder canviar, d'una vegada, aquest caos anomenat món.

Bibliografia:
Un ou de llocs.
Un tou de penya.
Un munt d'experiències.

13 veces tarde
Manolitos Band

Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, 2010.

Pep i Tu

Berga, agost de 2010

Manolito's Band acaben d'editar el seu primer disc. Va sortir al carrer durant la passada Patum i no s'ha parat de vendre. El Manolito (Manolo Díaz), ànima del grup, és una d'aquelles persones que no paren quietes i no paren de crear. El què és o hauria de ser un artista. Igual que el David Cols ho va ser amb Kolumna Metralla, ara ho és amb Hormigon Armado o ho fou amb Cagalera Conspiracy en un altre registre, el Manolito és l'espurna de projectes tant diversos com ho fou Ness (rock), ho és Manolito's (rumba) o Hermanas Kalatrava (hip-hop). De fet el Manolito és tot sentiments i els deixa anar tal com rajen, tant en la música com en la vida. Molts l'hem vist tocant al carrer o fent desenes de concerts amb el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs per treure diners per presos, autogestionar projectes diversos i per dur a terme allò que calgués. Ara, ell i tota la colla de Manolito's (Culell, Pili, Joanet, Pitus, Víctor, Joan) no paren de tocar arreu i ho fan de conya.

Què fan Manolitos? Rumba, fusió i molta festa amb lletres senzilles, molt honestes i directes (en un món tant fals i superficial com el que vivim això pot sobtar o pot semblar infantil) i amb un alt contingut i compromís social a través de coses viscudes per la gent corrent. Feia molts anys que el Centre d'Estudis volia editar un disc al Manolito primer i després als Manolitos. Tard, *13 veces tarde*, ha sortit del forn aquest disc tant el·laborat en tots els sentits: des de l'enregistrament fins a l'edició passant pel molt i molt destacable treball de disseny en el disc mateix (el Culell no toca només la guitarra i al pèsol ho sabem molt bé).

Podeu llegir una entrevista feta al Manolito al *Pèsol Negre* número 13 (maig i juny de 2003). El Manolito i la seva banda són una artistes compromesos de veritat i no només de manera estètica —com sol ser habitual— tant amb la banda com en l'àmbit personal ja que diversos dels seus membres són del *Centre*. Només com a anècdota vull esmentar el taller de guitarra que va fer al *Centre* l'any 2001 i 2002, els inumerables concerts que ha fet per l'autogestió de mogudes anarquistes i la seva implicació en totes les lluites que a Berga hem tirat endavant.

No faré una descripció més detallada de la seva música ni de les cançons, crec que el millor és que escolteu el disc i, encara millor, que els aneu a veure en directe. Aquesta ressenya no ha volgut ser objectiva, està feta des del carinyo i l'admiració cap al Manolito i la resta del grup. *En un mundo podrio y sin ética* que deia el Maki Navaja, doncs en un món així, de vegades dóna gust tenir orelles. Salut i anarquia!

IB6123

Gerard Vilardaga. Editorial Tria, Barcelona 2010.

Ernest Zuluaga Casals

Berga, juliol de 2010

IB6123 i altres contes és el títol de l'últim llibre de Gerard Vilardaga Cunill, un recull de vuit relats publicat per l'editorial Tria. Vilardaga ens ofereix un seguit d'històries, on es desplega una veu literària potent amb un discurs molt personal sobre tot allò que l'envolta: un viatge de trenta nou dies al Carib farcit de clarobscurs, la resistència activa que trenca la rutina laboral a la gran ciutat, l'acció directa contra un món d'opressió, un punt de vista inèdit de l'assistencialisme social, l'assassina determinació d'acabar amb la família, la sordidesa musical dels hotels de temporada, els records proustians d'un univers personal condemnat a desaparèixer… Històries i escenaris que ens poden ser més o menys propers, com les desventures d'un militant urbanita amb el clàssic Ciutat Podrida com a banda sonora d'una particular jornada, o bé, la surrealista caravana de turistes anarquistes que recorren les antigues zones de pas dels maquis guiats per una iaia revolucionària.

Els contes de Gerard Vilardaga despleguen de manera directa i eficaç, temes i actituds inèdites en el panorama literari actual, utilitzant un estil clar i que fuig dels artificis, històries quotidianes i relacions humanes. Els personatges que desfilen per les seves pàgines són matrimonis que s'odien, parelles que fan l'amor, viatgers plens de diarrea, indigents, oficinistes, terroristes surrealistes, policies idiotes, turistes imbècils, militants sense utopies, discapacitats alcohòlics, capellans de postguerra, músics de tercera, adolescents calentes, hooligans rurals, enterramorts, polítics mediocres, revisors de trens, cuidadores immigrants, diplomàtics, putes… Gent normal, a vegades, sota situacions excepcionals. Gent que viu amb intensitat i sobreviu a la realitat, gràcies a actituds que moltes vegades superen allò considerat com quelcom acceptable moralment i social.

Més informació:
www.editorialtria.com

konvenpuntzero'o10

konvenpuntzero'o10

Cal Rosal, juny de 2010

Marc sellarès, sala 13 (sintetitza't), roser udober , mireia ferran, jordi plana, montserrat moliner, col·lectiu dejâva , gerard vilardaga/eulàlia zaballa, cesar font, sònia corominas, xavier moreno, montserrat tintó, nuvu javois, marc camps (homenatge), pep anglès, eva soto/antònia casellas, gabriel m. martinez, mercè serra/jordina tió/mercè rocadembosc/montse argerich, eva figueres, glòria royo, col·lectiu l'aparador, montse comellas/elena boix, txema rico, elsa guerra, col·lectiu priskop, col·lectiu filòmans, ana abascal, virtual room, josep grifoll, joan canal, pep s.anglès/laia s. sistach /eva selma, núria rión, abel castells, anna tort, angelina vilella, ead gironella, eduard fígols, mireia ferran, pep pérez, sergi fernàndez, eulàlia i les germanes pi, coàgul, Vladivostok, sant ignatius conspiracy dub, mr. fantasmitü, chin yi, tom cary, lanubefromrussia, no parfum, duo caphre, càndida, samuel m, òpera-studi, miscel·lània nº 3, anónima urbs, san ta ri ta panorama, dj erik piaff, god hear me, pere pera

tres dies d'art com element d'expresió-relatiu o pertanyent al ritu. cerimònies d'un culte acostumat, habitual. - relativo al rito. costumbre, acto repetido de una manera invariable. Conjunto de normas prescritas para la realización de una ceremonia.- réglé par un rite. habituel.- series of actions that are always carried out in the same way, especially as part of religious ceremony.

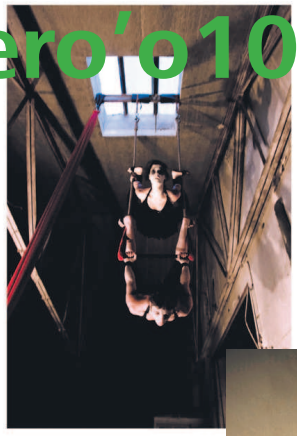

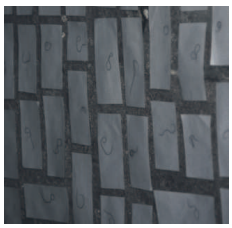

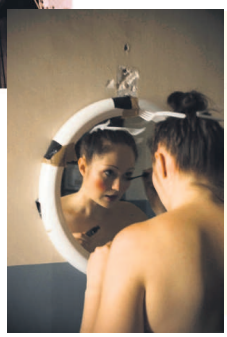

Davant

Darrera

Ja tenim la sensacional, meravellosa i esplèndida samarreta de pèsol!!

Comprala per només 8 euros!!

PARLEM AMB… LUCIO URTUBIA

PALETA, ANARQUISTA, EXPROPIADOR I FALSIFICADOR

«Las falsificaciones se podían hacer gracias a la profesionalidad de las personas. Por eso defiendo el trabajo por que hay que saber hacer las cosas. Para llegar a esas alturas de conocimiento, hay que trabajar»

Cruasant
Manresa, juny de 2010

El passat 7 de juny es realitzà a la ZTA Banzai de Manresa una xerrada debat amb en Lucio Urtubia, paleta, anarquista, expropiador i falsificador.

Durant prop de dues hores, en Lucio ens realitzà un breu repàs de la seva vida, discernint els motius que el portaren a implicar-se en la idea anarquista i a l'acció en forma d'expropiacions i falsificacions.

D'origen humil, en Lucio va néixer a Cascanante, inmersa plenament en la Navarra Carlista. Tal com ens explicà

«Nací en unas condiciones de miseria absoluta. No había casi ni pan para comer. Por ejemplo le ponían a uno una multa de un duro y al no poder pagarla lo metían a la cárcel». «Como siempre digo, la pobreza fue mi riqueza por que no tuve que hacer ningún esfuerzo para perder el respeto a la autoridad, al orden establecido: a la iglesia, la propiedad privada y al estado».

Iniciant-se en el contraban, molt present a la regió en la qual habitava, s'hagué d'exiliar a França després de desvallestar un magatzem mentre complia el servei militar. A París, començà a treballar de paleta, feina que durà a terme durant tota la seva vida. Fou llavors quan entrà en contacte amb les Juventudes Libertarias.

«yo que no era nadie ni tenía ninguna educación de nada, encontré la riqueza de toda aquella gente que había luchado». «Los anarquistas hemos sido muy malos escritores. No hemos sabido transcribir en profundidad la riqueza de lo que representa la locura de aquellos que querían cambiar el mundo. La historia hay que recuperarla. No la historia solamente de los huesos que le digo yo, la historia de los muertos. Sino la historia de lo que representó el anarquismo con las expropiaciones, las colectivizaciones. «Es al entrar en contacto con los anarquistas que descubro lo que es la vida, la cultura."

Aviat li proposaren amagar a una persona que fugia de la repressió franquista, accedint-hi ràpidament. La sorpresa se l'endugué quan es trobà que havia de refugiar en Quico Sabaté, maqui que el marcà de manera significativa

. «Un dia llegué del trabajo y me encontré en mi casa a un hombre que estaba preparando una ensalada. Cuando me dijo quién era, me avergoncé. Yo que era un pobre diablo que no sabía nada y me encontré con semejante persona... ». «Quico supo enseñarme, pudo transmitirme algunos conocimientos para hacer cosas como las que mas tarde hice».

Quan en Quico fou apresat, en Lucio començà a dur a terme petites expropiacions.

«El robo es un acto revolucionario. Para mi siempre ha sido un placer robar. Robar, porque nunca he tenido nada, nada me ha pertenecido. Y no para enriquecerse, para acumular bobamente estas riquezas que se acumulan en el armario, que son las que le impiden a uno realizarse». «Los anarquistas no hemos tenido ni banqueros, ni industriales, ni ministros, ni diputados que nos han dado dinero. Los anarquistaas iban a los sitios, robaban y hacían lo que podían».

Amb la mort d'en Quico, i durant els anys 60 en Lucio i altres companys llibertaris exploraren noves formes de finançar i recolzar les activitats llibertàries.

«A mi las expropiaciones no me gustaban. No penséis que poner una metralleta a un empleado de un banco en el pecho, es un acto de heroísmo. Lo hacíamos por que no teníamos otra cosa, por que no sabíamos hacer otra cosa. Cada vez que iba una expropiación yo me orinaba, por que sabía que podía perder mi vida o quitarle la vida a otra persona por nada, por cuatro pesetas». «Al descubrir las estafas y las falsificaciones, vimos que era mucho más fácil».

Començaren per la falsificació de documents d'identitat.

«Habían dos hospitales que cuando moría la gente nos daban los documentos de identidad, que arreglabamos cómo podíamos. Más tarde propusimos a los compañeros de una imprenta de empezar a elaborar nosotros nuestros propios documentos de identidad.»

Proseguiren amb la falsificació de moneda i del dòlar de què es beneficiaren nombrosos grups anticapitalistes de tot el món.

«Las falsificaciones se podían hacer gracias a la profesionalidad de las personas. Por eso defiendo el trabajo porque hay que saber hacer las cosas. Para llegar a esas alturas de conocimiento, hay que trabajar. Si uno no sabe trabajar no puede hacer las cosas bien. Cuando yo estaba en la cárcel, yo le decía a la gente que delinquia: «no me extraña que os cojan, por que no hacéis bién el trabajo. Un buen delincuente tiene que aprender, tiene que dedicar tiempo, tiene que estudiar. Si no estudias, si no analizas, acabas en la cárcel».

Es reuní amb el llavors Ministre de l'Interior de la «Revolució Cubana» Che Guevara per proposar-li la falsificació de dòlars a gran escala per fer fallir l'economia nord-americana. Sortí de la reunió desenganyat al no veure acceptat el seu plan.

Però sens dubte, el seu gran cop mestre fou la falsificació de 8000 fulles de travel-xecs del National City Bank, en aquell moment el Banc més important del món, que estigué a punt de fer fallida i veié devaluades les seves accions en Borsa. Per aquesta raó en Lucio fou empresonat. En la cita prèvia al judici, arribaren a un acord amb els advocats del City Bank, amb la qual cosa només hagué de complir 6 mesos de presó a canvi de què tornés totes les planxes de grabació.

«Aquello era David contra Goliat. Les dijimos que si querían que se solucionara el problema seria dando-dando. Pensaban que les devolveríamos las planchas y algo de dinero. Y no solamente no les devolvimos el dinero sino que les pedimos aún más. »

Amb tot, avui en dia, en Lucio segueix sent una persona ferma en la idea.

«Las ideas libertarias están naciendo en todos los sitios. No por mi cara bonita, no por nuestras caras bonitas, sino porque las ideas libertarias son necesarias. Sin las ideas libertarias no se puede progresar. Son las que nos hacieron andar. Si las gentes que están en los poderes fueran eficaces, fueran algo que valiera la pena, ya lo sabríamos. No podemos estar con ningún gobierno, porque ya sabemos como son todos los gobiernos. Los gobiernos no nos llevarán a ningún sitio. Ojalá hubieramos encontrado la solución en los gobiernos. Tal vez nosotras tampoco tenemos todas las soluciones. Pero los gobiernos, sin lugar a dudas, no lo son. » «La gente tendría que reaccionar. La cosa más normal cuando hay una injustícia es reaccionar. Llegará el momento que no habrá más remedio que reaccionar. Sin la lucha no vamos a ningún sitio. Hay que luchar porque es humano y es justo. » «Está todo por hacer. Hay tiempo, hay medios».

«Nosotros tuvimos la suerte de tener como referentes a gente como Quico, Massana,... Uno de los grandes errores que hemos cometido es la incapacidad de traspasar conocimientos, reemplazar las experiencias».

Per a més informació:

Bibliografia:
•Bernard Thomas: *Lucio Urtubia, el anarquista irreductible*. Ediciones B, 2001.
•Bernard Thomas, Traducción De Albertina Rodríguez.Y Francisco Rodríguez: *Lucio, L'irréductible*. Suma De Letras S.L.
•Lucio Urtubia: *Mi moral anarquista*.
•Lucio Urtubia: *La revolucion por el tejado. Autobiografia*. Editorial Txalaparta, noviembre de 2008.

Documental:
José Maria Goenaga y Aitor Arregi. *Lucio*. (2007).